

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

І

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 105 Січ. - Лют. 2015 № 1

ЗМІСТ

Велич ангельського послання.....	3
Рясні дощі благословень.....	5
Повноваження Церкви.....	9
Духовно зачаті Божі сини і їхній розвиток.....	12
Особливі спокуси Нового Створіння.....	16
Воскресіння – найбільше з чудес..	19
Радість в горі.....	21
Мудрий ховається.....	27
Взяти свій хрест і йти за Христом.	28

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ВЕЛИЧ АНГЕЛЬСЬКОГО ПОСЛАННЯ

“Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля” (Луки 2: 14).

ПСНЯ, яку ангели співали при народженні Спасителя, була підхоплена і спотворена декотрими, які не розуміють Божого Плану спасіння світу. Розчарувавшись у недостатніх, на перший погляд, перспективах навернення світу, вони перефразували цей уривок, допасовуючи його до власних сумнівів та хибних уявлень. Для них молитва, якою наш Учитель навчав Своїх учнів молитися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі” – втратила своє значення, бо вони не бачать жодної надії на її виконання, хіба що в дуже обмеженому вигляді. Тому вони віддають перевагу наступному перекладу другої частини вірша: “На землі мир між людьми доброї волі”.

Коли б це був правильний переклад, наші надії на остаточне добро для всіх, як виникає з цього вислову, напевно, зазнали б краху, бо досі дуже мало людей в історії людства були “людьми доброї волі”, які несамолобно намагалися принести добро своїм ближнім.

Але ми не вважаємо, що такою є думка оригіналу. Такий переклад не погоджується з тим, що, як ми бачили, є Планом Бога для людства, і виключає думку про кінцеву добру волю Бога для всього світу та зводить до мінімуму велич цієї славної пісні. З нього виникає, що люди, які мають добрі почуття, будуть або вже є в мирних відносинах між собою. Яким цілковито позбавленим надії для всіх людей був би такий вираз! Якою мало значущою була би пісня ангелів, якби таким був її зміст!

Навпаки, ця пісня була пророцтвом про Божий намір принести (через новонароджене Немовля) скасування прокляття і встановлення миру та безгрішного стану між людьми, в якому Бог та людина придуть до згоди. Це були слова про Божу добру волю, про Його добрий намір привести

людину назад до Свого образу та подоби, на якій був створений Адам. Коли цього вдасться досягти, тоді мир замешкає на всій землі, бо будуть скасовані причини незгоди.

Світ людства потрапив під прокляття, під вирок, під смерть через гріх в Едемі – через те, що наші перші батьки не послушалися Божого праведного наказу. Все людство, отже, є членами проклятого роду – перебуває на каторжних роботах, кінець яких – могила. Людство навчається уроку надзвичайної гріховності гріха та його згубних наслідків. Але Бог обіцяв забрати прокляття і замість нього принести стале благословення. Це означатиме повернення до Його милості, до повної згоди з Ним.

ПОСТУП ВЕЛИКОГО БОЖОГО ПЛАНУ

Ми кажемо про цю пісню як про пророцтво, бо мир ще не настав, ані добра воля в тому значенні, що Бог ще не звернув Свого лица до людини. Це тільки викладення наміру, який Бог збирається виконати. Він не має доброї волі до теперішнього грішного, бунтівного стану людства. Він не виявляє доброзичливості до гріха. Не треба думати, що Бог виразив Свою добру волю до людини, коли виніс їй вирок смерті. Прокляття з боку Бога свідчило про недоброзичливість до людини. Іншими словами, це був прояв немилості з причини її гріха. Він хотів, щоб людина зазнала лиха як справедливого покарання за свідомий непослух. Бог позбавив її спільності з Собою. У Своїй справедливості Він не був зобов'язаний робити щось більше для людства. Та у Своїй безмежній милості Він подбав про визволення. Знаючи наперед про гріхопадіння людини, Він запланував її відкуплення ще перед закладами світу.

Впродовж всіх віків від гріхопадіння Адама Божий План поступово, хоч і повільно, просувався вперед. Доки люди дізнаються через біль,

сльози та горе про природу та наслідки гріха, Бог вибирає Своїх святих, Своїх вибраних: спочатку тих, які будуть земними князями в Його Царстві Благословення, а потім Вибраних, які мають царювати як царі та священники Бога на найвищому рівні існування. Найголовнішим з вибраних є Його улюблений Син, Спаситель світу, Чие народження ангели звіщали пастухам, які пильнували на рівнинах Юдеї майже дев'ятнадцять століть тому (Іс. 42: 1). Коли всі вибрані будуть зібрані і приготовані, прийде час на благословення світу в цілому. "Бо чекання створіння очікує з'явлення синів Божих [Церкви], бо створіння покорилося марноті не добровільно, але через того, хто скорив його, в надії, що й саме створіння визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих" (Рим. 8: 19-21).

Прихід Божого Сина на землю був лише вступним кроком до Його жертвоприношення як Викупу за втрачене життя Адама, батька людського роду, в якому загубило життя все його потомство. Але навіть тоді, коли наш Господь помер як викупна ціна за людину, Божа милість не повернулася до світу. Опісля Ісус був піднятий з мертвих як славна, божественна істота. Далі Він піднявся на висоту і з'явився в присутності Бога за тих, які мали належати до духовних вибраних. Ось так у Божому Плані останні стали першими. Заслуга Ісусової смерті була спершу використана за них. Вона ще не застосована за інших. Церква Христа має сьогодні обіцяний мир і добру волю. Все це даровано лише тим, які увійшли в життєво важливі стосунки з Богом через Христа, тобто повністю посвятилися.

Святе Письмо показує, що після їх вибору, приготування та прославлення наступним кроком буде застосування заслуги, яка була приписана цим Вибраним, за всіх людей. Через них вона перейде на Достойних мужів древності і на весь світ. Цей духовний клас обирався з метою стати членами Тіла Христа, співучасниками з Ним у Месіанському Царстві. Хто з них виявиться цілковито вірним, той займе високе становище. Як тільки весь духовний клас буде прославлений, гріхи світу – живих і мертвих – будуть офіційно скасовані через застосування достоїнства, заслуги жертвовної смерті Ісуса. Люди будуть звільнені від осуду вироку смерті. Кару смерті буде знято. Люди будуть передані Христу, Голові та Тілу, Великому Посереднику. Прокляття минеться.

У той час почнеться велика праця Тисячолітнього віку. Це буде праця поступового підняття

протягом усієї тисячі років царювання Христа. Мертві поступово будуть пробуджені і приведені до ясного знання про Боже спасіння в Христі. Всі отримають нагоду прийти до блаженного стану миру та доброї волі, який проголошували ангели. Поступово люди будуть приведені, якщо захочуть, до стану готовності, щоб їх прийняв Отець, щоб бути представленими Йому. Це стане блаженным надбанням усіх, які виявляться слухняними правилам та вимогам Царства. Якщо вони не захочуть і не послухаються, коли будуть приведені до ясного розуміння, то будуть "відтяти", знищені як недостойні подальших зусиль з боку Бога для їхнього перевиховання.

ХРИСТОВА СМЕРТЬ – БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ ВСЕСВІТУ

Ми переконані, що жертва Божого Сина буде благословенням також для мешканців ще незаселених світів, які не матимуть жодного особистого досвіду гріха. Бог, очевидно, задумав, що після того як людство відродиться, а всі непоправні будуть знищені, Він більше не дозволить порушень Божественного Закону. Справді, якби на початку свого збочення сатана знав про наслідки власної поведінки, він, мабуть, не зробив би так. Не треба думати про сатану, що він з природи був нерозумним. Він був славною істотою, Люцифером, "сином зірничі досвітньої". Якби батько Адам та мати Єва передбачили наслідки свого непослуху, вони б не обрали такого шляху, бо коли б вони так зробили і знали про все наперед, це означало б, що в них немає розуму, здорового глузду, тоді як відомо, що вони були створені досконало, на образ свого Творця.

Віriamo, що якби ангели, які не зберегли свого першого стану, знали кінець на початку – якби вони могли глянути крізь віки і побачити жахливі наслідки своїх грішних дій та непослуху, вони б налякалися і не зробили такого згубного кроку. Факт, що вони потрапили у гріх і розвинули грішні прагнення, схильності та наміри, не є доказом, що вони повелися б саме так, якби знали наперед стільки, скільки знають зараз. Ми сподіваємося, що деяких з них, якщо вони достатньо розкаялися, ще можна виправити у їх великому Судному Дні, який вже поряд.

Бог шукає таких поклонників, які б поклонялися Йому в душі та правді. На нашу думку, всі ці світи довкола нас задумані як помешкання для багатьох розумних істот, які ще мають бути

створені. Віримо, що Богу до вподоби дати радість і благословення багатьом істотам на різних рівнях існування. Бог прагне перетворити досвід людства з гріхом у цінну лекцію, цінний урок, корисний не тільки для людей, але й для всіх світів, які ще будуть колись населені. Їх можна буде навчити і поінформувати заздалегідь про розвиток грішних тенденцій, про природу та суть гріха. Їм, мабуть, розкажуть про діяльність гріха – про те, як він наробив лиха людям на землі, як дорого коштувало, щоб відкупити їх і відновити. Їм, мабуть, розкажуть, як гріх нищить розум, тіло та мораль; як його вплив веде до гіршого, і раз зіпсована особа звекає до гріха, не дивлячись на все лихо та убогість, які він приносить; що Бог ніколи не дасть вічного життя нікому, хто охоче не сприяв би тому, щоб

його здобути; що Він ніколи не здійснює вплив на когось проти його волі.

Здається, що велика праця, довершена на Голгофі, матиме вплив на весь Всесвіт. Власне таку думку можна було би застосувати до першої частини пісні ангелів: “Слава Богу на висоті!” Всі ангели прославляють Бога, всі ранги духовних істот. Його прославить звеличена Церква, яка матиме божественну природу; Його прославить відроджене людство, а також всі розумні створіння на кожному рівні, в кожному віці! Як минатимуть роки вічності, Його велич ставатиме ще більш славною – коли інші народи з’являться на інших планетах, пізнають Його, отримають Його дивовижні щедроти та благословення і зрозуміють, яке блаженство любити Його і служити Йому.

R5576 (1914 p.)

РЯСНІ ДОЩІ БЛАГОСЛОВЕНЬ

“Не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі [у Царстві]” (Ісаї 11: 9).

ОСКІЛЬКИ все людство звикло до безладу та безвладдя, Ізраїлю потрібно було дати запевнення, що Царство Месії, яке Бог одного дня встановить на землі, матиме не тільки добрі мотиви та наміри, але й могутнє знання та суд. Власне, на це звертає увагу пророк Ісаїя. Новий Цар не залежатиме від наявних засобів передавання інформації, щоб передавати Свої благословення та виносити догани і покарання, а буде наділений надлюдською силою, завдяки якій знатиме навіть думки і наміри серця. Йому не треба буде судити на послух вух і погляд очей, як змушені робити всі земні правителі, якими б добрими не були їхні наміри (Іс. 11: 3, 4).

Було потрібно також, щоб Ізраїль та всі інші знали, що встановлене Царство Бога буде абсолютно справедливим та безстороннім. Їхній досвід свідчив, що навіть наймудріші та найкращі правителі, законодавці, судді і т.п. керуються переважно самолюбством. Великі цього світу загарбали багатство коштом підвладних, зробили своїми приятелями заможних і дарували їм особливі привілеї – часто коштом бідних, безпомічних та полишених. Отже, Господь через пророка запевняє нас, що новий Цар землі трактуватиме всіх однаково; що покірні, несміливі, стримані та невибагливі, які не звикли добиватися своїх вимог та заявляти про свої права, будуть мати особливу підтримку; що бідні, яким мало хто

співчуває, яких не заохочують і не підтримують, знайдуть в особі нового Царя свого Приятеля.

ТИСЯЧОЛІТТЯ НЕ ПРИЙДЕ В РЕЗУЛЬТАТІ ЕВОЛЮЦІЇ

Той, хто сподівається, що Тисячолітнє Царство прийде в результаті теперішніх зусиль, діяльності теперішнього суспільства, хто вірить, що світ поступово наближається до Тисячоліття шляхом еволюційного процесу, повинен уважно розглянути Господнє Слово через пророка, як показано в нашому тексті і контексті. Пророк говорить, що коли Месія візьме кермо влади, Його першим кроком буде суд убогих, а також безсторонній докір багатим в інтересах покірних землі. Але як це можливо, якщо поступово встановилася рівність, і немає ні бідних ні багатих, а всі стали покірними?

Інші вірші Писання, які є в гармонії з цим свідомством пророка Ісаї, показують, що працею, яку наш Господь має провести на початку Свого Царювання, має бути виправлення існуючого в той час зла. Наш Господь дав зрозуміти, що в Його другому приході земля буде далекою від благословенного стану, коли поставив запитання: “Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?” (Лк. 18: 8). Свідомство об’явителя також не містить сумніву. Він каже: “І сьомий ангел посурмив, і пролунали голоси могутні на небі, що говорили: «Царство світу сталося царством Господа нашого і Христа його, і він царюватиме на віки вічні»... І погани розлютувались, і приходять

гнів твій і час судити мертвих і дати нагороду слугам Твоїм, пророкам і святим і тим, що бояться імені Твого, малим і великим, і погубити тих, які гублять землю” (Об. 11: 15-18, Хом.).

УЗГОДЖЕНІСТЬ ТА ПОСЛІДОВНІСТЬ БІБЛІЇ

Багато віршів Святого Письма має таке ж важливе значення. Те, що міститься в Біблії, завжди є гармонійним і послідовним. Вона змальовує теперішній час, коли переважає гріх, як “злий сучасний вік”, в якому панує “князь світу цього” і в якому справжній Господній народ (Тіло Христа, спадкоємці Царства) “страждає від шалених нападів” (Мт. 11: 12, WBTC). Вона каже, ті, які правильно навчаються з цих нападів, виховують характер, що отримує Господнє схвалення. Святе Письмо показує, що Божі вірні, які зараз страждають, отримують частку в славному новому Царстві як співспадкоємці з Месією. Їм буде дано панування “під усім небом”, як сказав ангел пророкові Даниїлу (Дан. 7: 27). Це панування Єгова забере силою у “князя світу цього”, сатани, і дасть Своему Синові, і Наречена ділитиме Царство зі своїм Нареченим. Ця передача відбудеться у великому Часі Горя, яке має закінчити теперішній світ, теперішній громадський устрій.

У нашому контексті пророк продовжує: “І вдарить Він землю жезлом Своїх уст, а віддихом губ Своїх смерть заподіє безбожному”. Цілком очевидно, що під час встановлення Царства будуть не тільки вбогі, які потребуватимуть допомоги та підтримки, але й безбожні. Жезл уст Месії означає суд, який Він вже виніс і який християнство переважно пропустило повз вуха. Пам’ятаємо Його слова: “Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе судню: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його!” (Ів. 12: 48) – Дня Суду, що проходить зараз, від 1874 року. Християнство в цілому визнало праведність Господнього Слова, але тих, які намагаються жити в згоді з цим Словом, зовсім мало. Остаточо, коли Він “право за мірило покладе, а справедливість вагою”, і цей суд почнеться від номінального Божого дому, номінальні системи впадуть, засуджені цим Словом.

Тільки нечисленні вірні, Господні коштовності, “зможуть уникнути всього того, що має відбутись”, коли, як написано в іншому місці, Господь, “в Своїм гніві промовить до них [до світу], і настрашить їх Він у Своїм пересерді”, – коли Він

дасть помсту Своїм ворогам і відплатить тим, які знали волю Пана, але не виконували її. “Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь”. “Тому то чекайте Мене, промовляє Господь, на той день, коли встану, як свідок, бо право Моє позбирати народи, згромадити царства, щоб вилити на них Свою лють, увесь жар Свого гніву, бо огнем Моїх заздроців буде поглинута ціла земля! Бо тоді уста чисті [послання] народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому” (Соф. 3: 8, 9). “І станеться поясом клубів Його справедливість, вірність же поясом стегон Його” (Іс. 11: 5). Пояс представляє пильність, служіння, тому сказано, що Месія буде вірним, пильним Слугою Бога, виконуючи усяку працю, довірену Його догляду.

ВЕЛИКІ ЗМІНИ У ТВАРИННОМУ СВІТІ

Згадка в цьому 11-у розділі Ісаї про зміни в тваринному світі, коли вовк і ягня, пантера і козля, теля і лев будуть жити в згоді, повністю співпадає зі загальним біблійним нарисом “Часів Реституції всього”. Відновленням має бути не тільки людство, щоб повернутися до свого первісного стану людської досконалості та гармонії з Творцем, але й нижчі тварини матимуть частку в благословеннях та відновленому ладі, який принесе Царювання Христа, що, віримо, вже зовсім поруч.

У розповіді Книги Буття немає жодної згадки про те, що тварини, над якими мав владу Адам, були дикими, хижими, ворожими людині. Навпаки, можна зробити висновок, що вони були цілковито підкорені своєму досконалому пану. Можемо розсудливо припустити, що наскільки людство поступово втрачало (під деградуєчим впливом вироку смерті) подобу свого Творця, на яку людина була створена на початку, настільки воно втрачало контроль над нижчими тваринами.

Характер влади, якою володів досконалий Адам, певною мірою далі простежується у вищому вмінні деяких осіб з деградованого роду контролювати дикі створіння. Так, бачимо, деякі люди можуть мати розумовий вплив і контроль не тільки над дикими кінями, але й над хижакками джунглів. Господь назвав Адама царем землі, і таким його вважали нижчі ранги створінь. Коли людство втратило свою початкову розумову здатність контролювати нижчих тварин, між ними виникла війна, у якій людина змушена була силою протистояти силі, коли вона втратила вплив на тварин.

Повернення людства до високого становища, втраченого через гріх, відповідно означає повернення диких тварин до первісного стану, як на це натякає пророцтво, яке ми розглядаємо. Така ж думка міститься у виразі, що “дитина мала їх водитиме”, тобто пильнуватиме диких тварин, коли в них налагодяться відповідні відносини з людством. У розділі 65: 25 пророцтва Ісаї сказано про умови Тисячоліття, де “вовк та вівця будуть пастися разом”. Мабуть, мова йде про людей, які мали вовчу вдачу, а також вдачу ягняти, або відноситься до тварин, або до одних і других. В обох випадках вираз має на увазі блаженне Царювання Миру. Пророк продовжує: “І лев буде їсти солому, немов та худоба, а гадові хлібом його буде порошок”. Якщо це стосується буквального лева, то означає, що він втратить свою хижу вдачу і буде підлягати змінам, які зроблять його травоядним, як були тварини, створені на початку (1 М. 1: 30). Мабуть, це означає, що тварини не будуть більше полювати одні на одних.

СВІТАНОК НАДІЇ ДЛЯ СВІТУ

Вираз “гадові хлібом його буде порошок” нагадує слова Псалму 72: 9 про грядущє панування Месії: “Його вороги будуть порошок лизати”, що означає знищення змія, великого противника, сатани, якого символізує змія. “Не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі [у Царстві]”, – каже Господь.

Народження справжнього Сіону, Церкви Христа, буде причиною радості усіх, хто справді любить праведність, бо хоч спершу всі сподівання, які плекали віддавна, будуть розбиті на шматки, це стане світанком надії для світу. Воно упокорить людську пиху та позбавить всього, що люди старанно надбали і що вважали своїми правами. Воно потрощить їхні зарозумілі інституції – державні, громадські та релігійні – і врешті-решт цілковито зламає теперішній суспільний лад. Однак це буде необхідна прелюдія до встановлення величного Нового Ладу, який стане “бажанням всіх народів” – як тільки люди почнуть бачити його явну вищість над старим ладом.

ДВА КЛАСИ, НАРОДЖЕНІ СІОНСЬКОЮ ДОЧКОЮ

Описуючи народження “сина”, Христа, Голова якого народився більш ніж вісімнадцять століть тому, а Тіло незабаром має народитися, пророк Ісаїя вигукує (розділ 66: 7, 8): “Поки зазнала дрижання породу, вона породила, і поки прийшов її

біль, то сина легенько вона привела... Хто таке коли чув, і хто бачив таке? Чи зроджена буде земля в один день, чи народжений буде народ за одним разом? Бо як тільки зазнала Сіонська дочка породові дрижання, то синів своїх вже породила...” Що особливо дивно, пророк пише, що Сіонська дочка мала народити “сина” перед родовими болями Сіону. Це – влучне посилення на факт, пояснений в іншому місці, що дозріла “пшениця” Євангельської Церкви має бути відділена від недозрілої пшениці та “куколю” в кінці цього віку, що вона має бути підвищена та прославлена перед вогняним горем, паленням.

“Син” – це Мала Черідка, Тіло Христа, справжній Сіон. З номінального Сіону вийде клас Перших Плодів ще до того, як номінальна система завалиться, бо вона помре під час своїх родових болів і, вмираючи, приведе на світ своїх наступних дітей, Велику Громаду. У цьому великому Дні Господа номінальний Сіон народить “сина”, а потім ще дітей. “Чи Я допроваджу до породу, і не вчиню, щоб вона породила? говорить Господь. Чи Я, що чиню, щоб родила, і стримаю? каже твій Бог”. О, ні! Якщо народився Голова, то обов’язково народиться Тіло. Народження має бути повноцінним. Великий з’єднаний Христос народиться весь, і перед тим, як почнуться болі Сіону, не забракне жодного члена. Але “хто таке коли чув, і хто бачив таке?” Після народження “сина” материнська система, коли на неї прийдуть родові болі, народить велику громаду дітей. Ця Велика Громада, як описано в Об’явленні, виходить з “великого горя”, виправши одіж, заплямовану та забруднену, і вибіливши її в “крові Агнця”.

Після народження двох класів Господнього народу настане народження Юдейського народу. Юдеї пробудяться від сну Гадес, в якому вони як народ перебували понад вісімнадцять століть. Все це станеться на самому світанку Дня Христа. Яка це буде радість! Тілесний та Духовний Сіон радітимуть разом! Невдовзі до них почне приєднуватися з піснями хвали на устах (для Бога усілякої благодаті) нещасний, покараний світ. Які дивовижні часи чекають на нас! Хоча хмари та темрява протягом короткого часу затемнюють яскраві промені блаженного Тисячолітнього Світанку, незабаром славне “Сонце Праведності” підніметься у всій красі, і його промені заллють всю землю, розганяючи темряву гріха, розсіюючи туман неправди та забобонів і приносячи світу світло знання слави Бога.

РЕСТИТУЦІЯ НЕ Є ЗМІНОЮ ПРИРОДИ

Усе свідощтво Святого Письма про благословення, які має отримати світ у Новому віці, показує, що вони мають бути земними. Слова, що навіть дикі створіння зазнають природних змін, є обітницею, що в тому блаженному Дні більше не буде протистояння та ворожості між людством та нижчими рангами Божих створінь, а буде мир та злагода. Було б цілковито зайвим змінювати вдачу тварин, щоб зробити їх підлеглими людьми, коли б весь людський рід мав перемінитися і стати духовними істотами, схожими на ангелів. Численні пророцтва говорять про людство в Часах Реституції як про істот, пристосованих до землі та задоволених земними благословеннями. “І буде кожен сидіти під своїм виноградником, і під своєю фіговницею, і не буде того, хто б страшив” (Мих. 4: 4). “І доми побудують, і мешкати будуть... Не будуть вони будувати, щоб інший сидів,.. і вибранці Мої зживатимуть чин Своїх рук” (Іс. 65: 21-25).

Ці обітниці для всього світу не мають відношення до класу, який вибирається зі світу під час Євангельського віку. Всі обітниці тих, які належать до цього класу, – духовні. Вони мають стати подібними на Христа і “бачити Його, як Він є” (1 Ів. 3: 2). Вони покликані здобути Його славу, і як вони “носили... образ земного”, так будуть “і образ небесного носити” (1 Кор. 15: 49). Їм обіцяна частка у Христовому воскресінні – Першому Воскресінні. Вони мають царювати як царі та священники у Царстві, яке буде спадком земного створіння. “Тіло й кров посісти Божого Царства не можуть, ані тління нетління не посяде” (1 Кор. 15: 50). Вони покликані небесним покликом, тому не є зі світу, як і їх Господь та Голова не зі світу (Ів. 17: 16).

ЧОМУ БАГАТО ХТО НЕ МОЖЕ ЗРОЗУМІТИ БОЖЕ СЛОВО?

Багато хто має проблему з розумінням наведених відмінностей. Це виникає з невміння правильно розбирати Святе Письмо, як радив Тимофієві св. Павло, кажучи: “Силкуйся поставити себе перед Богом випробуваним, працівником бездоганим, що безсторонньо розбирає Слово Правди” (2 Тим. 2: 15, Diaglott). Таке намагання повинно дозволити їм побачити, що Боже Царство *per se** складається тільки з нашого Господа Ісуса та Його “малої черідки” переможців, до яких Він говорить: “Сподобалося Отцю вашому дати вам

* *Per se* (лат.) – По суті.

Царство” (Лк. 12: 32). Вони мають становити клас, який царюватиме, як на це звертають увагу численні вірші. На початку світ людства буде підлеглим цього духовного Царства, та згодом люди стануть його громадянами, членами, коли прийдуть до згоди з його законами та правилами і досягнуть стану примирення з Богом, стануть дітьми Христа, Який буде Отцем світу протягом посередницького віку. Він приведе весь рід Адама – усіх, хто ще має якусь міру життя, а також тих, хто вже зійшов до гробу – назад зі стану смерті до повної досконалості життя, якщо вони виявляться охочими та слухняними. Інакше вони будуть відтяти в Другій Смерті вічним знищенням.

ЦАРСТВО, ОЧЕВИДНО, ЩЕ НЕ ПРИЙШЛО

Пророк Даниїл, пояснюючи сон Навуходоносора про велику статую, показує, що Боже Царство, встановлене на початку Тисячолітнього віку, буде малим каменем, “одірваним... не через руки”, однак воно стане “великою горою, і наповнить усю землю” (Дан. 2: 31-45). Цей Камінь-Царство Господь видобуває з “землі”. На початку він незначний за розмірами і видається світу безпорадним. Та як тільки він буде встановлений у силі, це Царство вдарить “великого боввана” земного правління, розтовче його на порошок (в грядущому Часі Горя), і вітер розвіє його геть. Цей Камінь-Царство є святою горою, яка згадується в Ісаї 11: 9. Гора є біблійним символом царства. Узгір’я, мабуть, символізують менші земні правління (Див. Іс. 2: 2; 40: 4; 51: 5; 59: 18; Пс. 46: 2, 3; 97: 5).

Ніщо не матиме права чинити насилля або завдавати шкоди в усьому Божому святому Царстві після його встановлення. Законом буде Любов, а Божественна Сила буде засобом для впровадження цього Закону. Ті, хто йому не підкориться, “знищені будуть з народу”, як Господь сказав через апостола Петра (Дії 3: 23). Зрозуміло, що це Царство ще не прийшло, бо ми бачимо, що серед людства самолюбство є правилом – особистим і загальним – і є багато злих впливів, які сьогодні шкодять і приносять знищення у світі. Тому ми продовжуємо молитися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. І віримо, що це прохання, з яким так довго звертаються Господні святі, незабаром отримає відповідь.

Коли Месія придушить силу зла, коли Він повалить всі злі системи неправди та порочності і звільнить людей, Він принесе людству благословення,

поширюючи знання про характер Єгови. Апостол Павло також запевняє нас, що Божа воля полягає в тому, щоб всі люди прийшли до знання Правди, щоб спастися. Він дає зрозуміти, що не може бути спасіння без знання. Ніхто ніколи не спасеться незнанням. Досі тільки незначна частина зі всіх мільйонів людей прийшла до такого знання про Бога, яке дає змогу проявити віру в Нього та у велику Жертву, дану за весь світ.

УСВІДОМЛЕННЯ ПЛАНУ СПАСІННЯ

Той факт, що небагато хто в теперішньому житті здобув спасення знання, жодним чином не означає, що великий Божий План не виконався або що смерть Христа за весь рід Адама була даремною. Господь запевнює нас у Своему Слові, що у відповідному часі справжнє Світло просвітить “кожну людину, що приходить на світ” (Ів. 1: 9). Це стосується всіх язичників та розумово неповноцінних, які в цьому житті не могли прийняти Правди, а також усіх немовлят, які померли, не досягши віку, коли вони могли пізнати Бога та Його Правду в Христі. Це стосується мертвих, а також живих. Бо “під небом

нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали”, окрім Ісусового імені. Ось так Бог щедро подбав про всіх.

Не треба думати, що знання, яке має стати всесвітнім під час Месіанського царювання, є лише дрібним дощем знання, яке, бачимо, дотепер тут і там дісталось зовсім малій частині світу. Господній народ отримав краплини благодаті та Правди, натомість у наступному віці передбачається, що її буде скрізь вдосталь. Знання Господа буде завглибшки як океан – як морська повнота. Зливи благословення рясно зійдуть на світ. Це буде “дощ на покіс, немов краплі, що зрошують землю” (Пс. 72: 6). У свіжо скошеної трави волога легше дістається до коріння, і трава одразу відповідає зростом на рясний дощ. Гляньте, як швидко вона росте, отримавши нові сили! Так буде з людством, коли людей позбавлять всього, що їх захищувало, що не дозволяло дощам благодаті проникнути до самого серця. Подумайте, як швидко люди відгукнуться на освіжаючий дощ та зливи благословень, які рясно зійдуть на них, і почнуть виростати до життя та краси, щедро напоєні благодаттю!

R5573 (1914 p.)

ПОВНОВАЖЕННЯ ЦЕРКВИ

МАТВІЯ 28: 16-20; ЛУКИ 24: 36-49

“І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!” (Матвія 28: 20).

СЬОГОДНІШНЯ лекція стосується повноваження, доручення проводити служіння, яке Ісус дав Церкві у Своїх проповідях під час сорока днів після воскресіння. Перш за все, ми маємо слова Учителя, сказані того вечора, коли Він з двома учнями йшов до селища Еммаус поблизу Єрусалима. Далі є частина загального повноваження, яке Ісус дав учням перед самим залишенням їх, коли Він відійшов до неба.

Лекції, дані по дорозі до Еммаус і під час наступних з’явлень, очевидно, були дуже вартісними для всіх послідовників Христа в той час. Він сказав: “Це слова, що казав Я до вас, коли був іще з вами [коли був іще Людиною Ісусом Христом, перед Моєю переменою у воскресінні]. Потрібно, щоб виконалось усе, що про Мене в Законі Мойсеевім, та в Пророків, і в Псалмах написано. Тоді розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання. І сказав Він до них: «Так написано є, і так потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього, і щоб у

Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між народів усіх, від Єрусалиму почавши»”.

Євангеліст кількома словами підсумовує саму розмову та біблійне викладення, яке, мабуть, зайняло з годину часу. Нам не сказано, що саме з викладеного відкрило очі їхнього розуміння, тому ми можемо тільки припускати. Він, очевидно, пояснив їм значення Пасхального ягняти, яке забивали в цю пору року, і показав, що Він був позаобразом цього ягняти. Він, очевидно, пояснив їм справжнє значення Пасхи: як в образі перворідні Ізраїлю перейшли і згодом були представлені поколінням Левія зі священниками включно; що позаобразом цих первородних є Церква Первородних, чії імена написані на небі, – всі святі послідовники Ісуса, які будуть Царським Священством та позаобразними левицями, їхніми слугами, у праці підняття світу під час Месіанського Царства.

Учитель, напевно, дав їм вказівки щодо позаобразного Дня Примирення та “кращих жертв” – що Він Сам поклав початок “кращим жертвам”,

які мали продовжуватись в Його учнях, і що після закінчення жертв благословення примирення прийдуть від Первосвященика на всю землю під час тисячолітнього Месіанського Царства.

ОБІЦЯНА СИЛА ЗГОРИ

Які б риси великого Плану Учитель не відкрив, ми маємо запевнення, що його слухачі були глибоко зацікавлені. Їхній відчай зник. Першою думкою було, що вони просто втратили свого блаженного Учителя, Його поради, Його повчання, але зараз їхні серця, просвітившись, запалали новим натхненням знати більше. Вони побачили висоти, глибини, далечинь та розмах Божого Плану, про які ніколи не здогадувались. Вони побачили, що смерть Ісуса була обов'язковою для здійснення всіх надій та сподівань, натхнених Божими обітницями. Вони побачили, що їм дано привілеїв не тільки страждати з Ним, але й прославитися.

Підсумкова частина Послання Учителя при цьому була: "І ось Я посилаю на вас обітницю Мого Отця". Отець обіцяв у різних образах, що Церква, Наречена Христа, прийме Святий Дух від Ісуса, свого Голови. Це було показано, наприклад, у святій олії, яка, стікаючи на голову Аарона, що представляв Ісуса, стікала далі на його тіло, зображуючи помазання Церкви.

Ця обітниця божественного прийняття Церкви мала величезне значення. Без неї учні не мали б жодних повноважень і не могли би бути послами Бога. Ісус справді послав Дванадцятьох, а потім ще Сімдесятых, але вони були Його особистими представниками, і Він дав їм Свій особистий дух, Свою власну силу, якою вони робили чудеса, виганяли демонів і т.д. Проте вони ще не були визнані Отцем. Читаємо: "Не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений" (Ів. 7: 39). Вони мали чекати зачаття та помазання Святим Духом. Тільки воно могло надихнути, тобто уповноважити до Божественної служби – бути Божими послами та представниками.

“І ОТО, Я ПЕРЕБУВАТИМУ З ВАМИ ПОВСЯКДЕННО”

Розповідь св. Матвія про благословення, яке наш Господь передав Своїм учням, і про завдання для них іти і проповідувати Його Послання, становить для нас великий інтерес. Він домовився з Одинадцятьма зустрітися з Ним на горі у Галілеї. Там Він з'явився перед ними на кілька хвилин. Вони поклонились Йому. Деякі були твердо переконані, інші вагались. Щоб переконати тих, які

вагались, Ісус залишався впродовж сорока днів. Ми вважаємо, що Він повністю виконав Своє завдання і переконав Одинадцятьох, бо всі вони мали одне серце і один розум, коли чекали у горішній кімнаті на благословення П'ятидесятниці.

Ісус наблизився до них і сказав, що Йому дана повна влада в небесних і земних речах. Доки вони цього не зрозуміють, вони не можуть належним чином представляти Його перед світом. У Нього не було цієї влади та повноважень попередньо, під час Його земного служіння. Тоді Він переходив випробування Своєї вірної відданості до самої смерті, та ще й смерті хресної. Але після того, як Він показав Свою відданість, Отець підняв Його з мертвих до славної повноти влади. Після воскресіння з мертвих про Нього сказано, що Він є Божим Сином з владою. Він хотів, щоб Його учні знали, що Він більше не підлягає людським обмеженням і не є під обмеженнями Угоди Смерті. Цю працю Він закінчив. Він здобув благословення, нагороду. Він зазнав зміни і тепер має всю владу не тільки в земних речах, але й в небесних.

Пророцтво говорило, що перед Ним мають поклонитися всі на небі і на землі. Він мав увійти до стану, де згадане пророцтво мало незабаром виконатися. Він піднявся на висоту, де всі ангели віддали Йому честь, признали в Ньому Того, Кого возвеличив Отець. Але ще не виконалася остання частина обітниці – всі на землі мають Йому поклонитися. Час для такого визнання буде у тисячолітньому Месіанському Царстві. А зараз усі, які здобули справжнє знання про Ісуса як Божого Сина радо схиляють свої коліна перед Ним як Представником Отця. Так само світ радо визнає Однородженого і буде слухатися Його. Остаточно всяке коліно схилиться і всякий язик визнає, бо, на основі Божественної постанови, усі, які не зуміють оцінити прославленого Божого Сина в той час, будуть знищені – вважатимуться недостойними подальших благословень та милості Бога, Який передав Христу усі благословення, передбачені Ним для деградованого роду.

“ТОЖ ІДІТЬ, І НАВЧІТЬ”

Таким є повноваження. Спочатку воно належало одинадцятьом апостолам, а потім стосувалося також св. Павла, який зайняв місце Юди і "нічим не лишавсь позад передніших апостолів" (2 Кор. 11: 5). Апостоли, і тільки вони, уповноважені бути мовними знаряддями Господа Ісуса Христа та Його Церкви перед світом. Все, що

нам казали про апостольських єпископів як про спадкоємців Дванадцяти, є неправдою, є небіблійним. Апостоли не мали спадкоємців; вони далі є з нами. Послання Учителя через них дано у Новому Завіті і ми читаємо: “Усе Писання Богом надхнене,.. щоб Божа людина була... до всякого доброго діла готова” (2 Тим. 3: 16, 17). Апостолам дано велику працю започаткувати Церкву. Вони були наділені силою у П’ятидесятницю.

І хоча Ісус особливим чином призначив Дванадцять Апостолів бути Його мовними знаряддями для Церкви і сказав, що зв’яжуть на землі, знаймо, буде зв’язане на небі, а те, що не зв’язане на землі, не буде зв’язане перед лицем Небес, проте Господь влаштував так, що кожний член Церкви повинен бути Його представником і в міру нагоди та спроможності мати частку у представленні Євангельського Послання. Хто приймає Дух зачаття, помазання, той показаний (Ісаї 61: 1-3) як член Тіла Христа під помазанням Голови, Ісуса. Отже, читаємо: “Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев’язати зламаних серцем...” і т.д. Кожен, хто приймає Святий Дух, уповноважений, наділений правом проповідувати залежно від нагод та обмежень, обставин та умов. Одне з обмежень, даних апостолом, полягає в тому, що сестри не повинні навчати публічно (1 Тим. 2: 12). Однак у них є вдосталь інших можливостей. Очевидно, що великою помилкою у виборі класу духовенства є те, що він вважає себе єдиним поставленим і наділеним правами проповідувати, навчати Боже Послання. Ісус та апостоли нічого не знали про клас духовенства та парафіян. Навпаки, наш Господь сказав: “Ви всі брати, бо один вам Учитель [Христос]”. Тому Учитель та Його дванадцять апостолів забороняли усяку річ, яка б вела до возвеличення між Його послідовниками, до виникнення чогось на зразок класу духовенства.

ПОВНОВАЖЕННЯ ЦЕРКВИ

Послання звучить так: “Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи” (Хом.). Це не означає, що учнями мають стати народи, але, як сказано в іншому місці, треба вибрати зі всіх народів тих, які хочуть бути учнями Христа – багатих та бідних, вчених та малограмотних, шляхетних та простих. Учень Христа є послідовником – тим, хто вчиться, хто копіює. Ісус дав визначення цього учнівства: “Коли хтось хоче йти за мною [бути Моїм учнем], нехай зречеться себе самого

[відмовиться від себе, зігнорує собою, своїм талантом, своєю волею, своїм багатством, усім – стане учнем], візьме хрест свій і йде за мною”.

Мова йде про те, що всі справжні послідовники Христа, всі справжні учні розуміють, що стежка, якою Господь веде, є важкою, що треба постійно робити наперекір власній волі, всупереч їй – що це шлях, на якому постійно є труднощі по плоті. Та за обітницею остаточно “де Я [у небі, у славі Царства], там буде й слуга [учень] Мій”. Хоча Церква Христа завжди правильно розуміла занурення у воду як символ смерті для світу, для себе, і підняття до нового життя як членів Христа, Тіла Христа, однак водне хрищення є тільки образом справжнього. Так само тут стверджується, що нашим повноваженням не є водне хрищення, а хрищення в ім’я Отця, Сина і Святого Духа. “В ім’я” означає “до згоди з”, “до єдності з”. Всі Христові учні повинні визнавати ім’я Отця як відстоювання праведності, і повинні стати мертвими для кожного іншого принципу, окрім того, який Його ім’я представляє, бути цілковито зануреними в ім’я праведності, справедливості, правди. Ігноруючи всі інші імена – такі як лютерани, методисти, кальвіністи, або назви державних церков, такі як римо-католицька, англіканська, греко-католицька – вони мають бути цілковито охрищені в ім’я Христа, повинні визнавати Його ім’я і бути Його членами – членами Його Тіла, Його Церкви. Далі, вони повинні бути охрищені в ім’я, тобто признання, Святого Духа, натомість їхній власний дух, їхня воля мають бути мертвими. Їхні власні цілі, надії та сподівання належить проігнорувати, натомість свята Божа воля, Божий розум, свята Божа ціль має стати їхньою волею та ціллю.

З цього виникає наше повноваження перед усіма людьми всіх народів, які мають вуха, щоб слухати наше Послання. Ми повинні робити з них учнів і христити їх в ім’я Отця, Сина і Святого Духа. Ми повинні навчити їх бачити все, що наказує Ісус. Це межі наших повноважень. Ми не повинні організовувати людські системи і називати їх царствами, церквами чи іншими іменами. Ми повинні тільки приготувляти послідовників Ісуса, співпрацюючи з Богом, Який буде викликати в них і хотіння, і чин за доброю волею Своєю.

“АЖ ДО КІНЦЯ ВІКУ”

“І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку”. Дехто зрозумів, що Його слова

означають “до часу, аж світ прийде до свого кінця”, тоді як Учитель насправді сказав, як свідчить грецький текст, що Він буде зі Своїм народом аж до кінця віку – доки Євангельський вік не виконає Божественно задуманої місії вибору достатнього числа учнів Христа для здійснення Божественної цілі; доки Євангельське Послання не довершить освячення

через послух Правді достатнього числа, щоб скомплектувати Наречену Христа в славі, Царське Священство. Тоді прийде кінець віку. Тоді прийде Сам Учитель, щоб зібрати Своїх вибраних, щоб прославити їх зі Собою, щоб установити Своє Царство, щоб благословити світ людства – необраних.

R5587 (1914 p.)

ДУХОВНО ЗАЧАТІ БОЖІ СИНИ І ЇХНІЙ РОЗВИТОК

“Коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити. Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі” (Римлян 8: 13, 14).

ТІЛЬКИ ТІ, в кого правильний дух, правильна вдача, воля або наміри, можуть триматися Божественного Закону; і тільки ті, хто перебуває в досконалій згоді з Богом, вважатимуться синами. Святі ангели є Божими синами на ангельському рівні; херувими є синами Бога на своєму рівні існування; також Христос і Церква в славі є Божими синами на Божественному рівні. Всі вони є синами Бога, хоча існують на різних рівнях. Всі вони ведені Духом Бога. Якщо ж вони не мають цього Духа, то не можуть вважатися синами, бо ніхто не може триматися Божественного Закону, хто не має Божественної вдачі.

Доки Адам не згрішив, він був сином Бога (Лк. 3: 38). Він мав Дух Бога в тому значенні, що мав правильний дух, вдачу, волю, наміри. Та відколи він порушив Божественний Закон, він вважався грішником. Весь Адамів рід далі є грішниками за винятком тих, які увійшли в Христа. Проте у Тисячолітньому віці Адамів рід також матиме привілей увійти в Христа. Христос буде Отцем Вічності – Отцем, який дасть вічне життя усім, хто буде слухатися наказів Месіанського Царства. Щоб досягти стану, в якому можливе Божественне схвалення, людство повинно мати дух Правди і здобути розвиток в цьому напрямку. Перш ніж люди будуть вважатися, тобто будуть признані, синами, вони повинні мати дух праведності, праведну вдачу. Доки вони не здобудуть цього духа, вони не зможуть виконувати прийнятного служіння, бо Господь шукає таких поклонників, які би поклонялися Йому в душі та в правді.

У своєму деградованому стані людство не в силах виконувати Божественний Закон. Навіть у Тисячолітньому віці люди будуть виконувати його тільки частково, доки не будуть приведені назад до образу Бога в плоті (1 М. 1: 26).

КИМ Є БОЖІ СИНИ?

Згідно зі Святим Письмом, досі на землі було зовсім обмежене число Божих синів. Впродовж усього Юдейського віку Бог був Наставником та Вождем Свого народу через Мойсея та пророків, але ізраїльтяни не були синами Бога і не мали зачаття Духом до синівства. Навпаки, вони були тільки Домом Слуг (Євр. 3: 5). Святий Дух Бога ще не був даний нікому з деградованого роду, бо Ісус ще не був прославлений (Ів. 7: 39).

Святе Письмо говорить про Святий Дух як про особливий вплив, що приходить від Бога на особливий клас, особливим чином, після особливої події – а не перед цією подією. Прихід Духа став явним у П'ятидесятницю, будучи чимось зовсім окремим і відмінним від усього, що відбулося досі. Ця сила, цей вплив називається по-різному: Святий Дух, Дух Бога, Дух Христа, Дух Правди, Дух здорового розуму, Дух синівства. Різні особливості, описані цими різними назвами, мають відношення до того самого класу, а саме: до зачатих Духом.

Духовно зачаті є особливим класом. Він складається з тих, хто взяв свій хрест, став послідовником Христа і, відповідно, признаний Отцем через зачаття Святим Духом. Цей Дух Правди настільки прояснює Біблію, що ті, які мають Святий Дух, можуть краще зрозуміти Боже Відкриття. Вони здатні збагнути Божі глибини, які не можна збагнути без нього. Хоча інші, не маючи Святого Духа Бога, можуть почерпнути трохи правди зі Святого Письма, цей особливий клас розуміє саму суть Правди.

ДЕХТО ПРИТЯГНЕНИЙ ДО БОГА ПРИРОДНИМ ЧИНОМ

Можемо пригадати деякі вірші Святого Письма, які розповідають про керівництво Божим народом до зачаття Святим Духом. Говорячи про спосіб притягнення тих, які згодом стають Його учнями, наш Господь сказав: “Ніхто бо не може до Мене

прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його” (Ів. 6: 44). Це притягнення не є дією Святого Духа зачаття, яке стає надбанням усіх, кого Бог прийняв через Христа як синів. Навпаки, те, що Святе Письмо називає притягненням з боку Бога (якого ми всі зазнали), є, очевидно, природним притягненням по плоті, але не до грішних речей, а до того, що святе, однак з урахуванням того, чим володіє тілесна людина.

Наприклад, коли Бог створив Адама, той, природно, любив Бога, бажав служити Богу, хотів бути слухняним Богу і поклонятися Йому. Всі ці бажання були природними, бо він був у природному стані – у тому стані, в якому був створений, був чистий. Гріх запровадив людство в неприродний стан. Але навіть після того, як гріх увійшов і спотворив первісний характер, даний Богом, певні прагнення до Бога залишилися у людському серці навіть серед деградованих людей. Їм хотілося бути в єдності з Ним, бути близько Нього, бачити в Ньому Захисника та Приятеля.

Бог притягує людство не інакше, як з допомогою цієї первісної сили, яку Він прищепив і яка ще повністю не загубилася через гріхопадіння роду Адама. Все людство виродилося, відійшовши від образу Бога, але бажання поклонятися, проявляти праведність, бути в згоді з Богом в деяких людей є сильнішим, ніж в інших. Наскільки хтось шукає праведності, настільки він притягнений до Бога і шукає Бога, чи не вдасться йому знайти свого Творця. Він тужить за Богом, бо хоче Його знайти.

ЯК ВІДБУВАЄТЬСЯ ПРИТЯГНЕННЯ?

Це притягнення, віримо, відбувається у випадку кожного з нас. Перш ніж ми посвятилися Богу, в нас виникло бажання прийти до Нього. Воно було чимось, що пробудилося в нас, хоча й існувало попередньо. Тоді щось трапилось, що звернуло наші думки до Бога. Можливо, це був якийсь великий смуток, якесь лихо, яке притягнуло серце до Бога, і з ним прийшло відчуття, що з цим горем треба йти до Нього. Разом з таким бажанням, можливо, промайнула думка: “Але Бог мене не вислухає”. Цілком слушний висновок, бо немає іншого шляху наблизитися до Бога, окрім Відкупителя, Який сказав: “Я дорога, і правда, і життя”.

Як римський сотник Корнілій потребував, щоб його навчили як наблизитися до Бога, так і душа, яка шукає Божественної підтримки, потребує такої поради. Ми дійсно віримо, що тисячі і тисячі відвернулися від Бога через різні

сектантські перекручення Його праведного характеру. Коли люди почнуть усвідомлювати, що наш Бог люблячий, справедливий, милосердний, вони навернуться до Нього. Бачимо, як декого притягнув до Бога показ Фотодрами Створення. Недавно ми чули про одного юриста, який признався, що він зовсім загубив Бога, але після того, що він побачив під час показу Фотодрами, він знову наблизився до Нього і посвятився Йому. Це і є, віримо, шлях, яким ми притягнені до Отця, Чий вплив пов’язаний з усім прекрасним і гармонійним в природі. Доки в нас не виникне бажання повернутися до Бога, ми не готові до того, щоб наш великий Заступник вів нас, бо коли ми приходимо до цього Заступника, Він виразно каже: “Я можу прийняти вас на одній умові”. Ця умова, як говорить Він, – взяти свій хрест і йти за Ним (Мт. 16: 24). Відповідно, не було би розумним казати комусь про вузький шлях, доки він не є притягнений до Бога. Бачимо достатньо виразну різницю між притягненням Отцем (на якому скрізь робиться наголос) і тим, що Святе Письмо називає Духом Бога. Цей Дух даний тільки синам Бога. “Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі” (Рим. 8: 14). Цей Дух тримає їх і веде різними шляхами: часом дає в їхні руки маєток, часом забирає його, часом дозволяє хвороби. Такі труднощі Божих синів допомагають їм зростати в благодаті, знанні та любові, щоб стати придатними та приготованими до становища на духовному рівні.

ДУХ, ВИЛИТИЙ НА ВСЕ ЛЮДСТВО

У Тисячолітньому віці справи будуть дещо іншими ніж зараз. У земній частині Царства Христос матиме представників, і через них Боже Слово досягне людей. Хто в той час буде притягнений до Бога, той матиме привілей прийти до єдності з Ним через посвячення. Люди отримають Божий Дух в значенні благословення, але не в значенні зачаття, як зараз отримує Церква.

Стародавні гідні будуть земними представниками Месіанського Царства, тоді як Христос буде великим Учителем в славі, від Якого через цих земних представників приходитимуть всі вказівки. Як тільки люди почнуть здобувати справжнє, вірогідне знання про славний характер Бога, вони почнуть бачити, якими недолугими вони є. Тоді вони зможуть прийняти ці вказівки.

Нікого не змушуватимуть їх приймати, але той, хто проявлятиме незгоду з Царством, отримає обмеження. Пророк Захарія, говорячи про земні

справи під владою царства, каже: “І станеться, хто від земних племен до Єрусалиму не прийде, щоб вклоняться Цареві, Господу Саваоту, то не буде дощу в них” (Зах. 14: 17). Якщо інтерпретувати вираз “дощ” символічно, то, зрозуміло, для таких народів не буде Божественного благословення: не буде дощу, а значить, не буде врожаю. Але дощ, благословення, прийде на тих, хто буде в згоді з Господом.

Коли люди придуть до єдності з Богом, вони присвятять своє життя і своє тіло Його службі. Тоді вони почнуть здобувати благословення у розумі та тілі, і в такому значенні будуть здобувати більше Господнього Духа – Духа Його розуму. Ось так через Свою Правду та через Божественні суди того часу Господь “вилле Духа Свого на кожне тіло” (Йоіл. 2: 28). Наскільки люди отримають Його Дух, настільки придуть до стану синівства. Але навіть в той час вони ще не будуть синами у повному значенні слова. Ми могли би навіть сказати, що Церква ще не є синами у повному значенні слова. Ми будемо справді синами тоді, коли зазнаємо зміни нашого воскресіння. Так само в Тисячолітньому віці, коли люди приходитимуть до згоди з Божественно встановленим Месіанським Царством, вони наблизатимуться щораз більше до критерію синівства. У кінці Тисячолітнього віку вони досягнуть такого розумового стану, який мав Адам у своїй досконалості. Все це благословення вони отримають через Христа та Його Церкву.

ПРАЦЯ ДУХА В ЦЕРКВІ

Оскільки наш Господь дасть вічне життя людству, Він названий “Отцем вічності” – Отцем, Який дає вічне життя (Іс. 9: 6). Під час Тисячоліття всі охочі та слухняні стануть Його дітьми. Тоді, в кінці Месіанського Царства, діти Христа будуть передані Великому Отцеві*. Оскільки вони мають бути синами Христа, Який є Сином Бога, то Небесний Отець буде їхнім Дідом. Тоді весь світ повернеться до гармонії з Богом як сини Христа.

Проте під час Євангельського віку Бог не займається світом. Все, що має природну красу у світі, є результатом загальної діяльності Божої Сили. Натомість наш вірш не відноситься до цієї діяльності Божої Сили, тобто Духа, а до Його впливу на серця людей. У Новому Завіті це відноситься до тих, які стали Його народом через повне посвячення і, далі, через зачаття Святим

* Grand-Father (анг.) – (гра слів) означає “Великий, тобто Величний, Отець” та “Дід”.

Духом – як Нові Створіння в Христі (2 Кор. 5: 17). Вони мають особливу Божественну опіку. Святе Письмо згадує Дух Правди, Дух Отця, Дух Христа. Це – синоніми і означають Божественний вплив, який діє на народ Бога. Отримавши зачаття Духом, ми повинні пам’ятати, що ми, за словами апостола, маємо бути удосконалені. Ми повинні досягти певного розвитку. Роблячи поступ, ми остаточно народимося у Першому Воскресінні. Тільки тоді, а не раніше, прийде досконалість. Тим часом, щоб ми були готові до цього воскресіння, в нас повинен відбутися певний розвиток.

ГОТУЮЧИСЬ ДО ДУХОВНИХ УМОВ

У нашому контексті апостол розповідає, як досягти згаданого рівня життя, як приготувати себе до народження з Духа у властивому часі. Він каже, що такий розвиток можна досягти через Дух, тобто Силу, Бога. Цей Дух діє різним чином. Наприклад, Боже Послання стосується Церкви. Отже, чим більше ми розуміємо Божий План, тим більшою є ця Сила в нашому серці, глибшим наше посвячення Божественній волі, більшою наша відданість і наше бажання робити все, що Богу до вподоби.

Зміна в нашому серці не відбувається ані через людей, ані від людей. Бог розпочав цю працю в нас, і ми повинні звертатися до Нього за завершенням того, що Він започаткував в нашому серці через Послання, яке нам дав. Отже, ми йдемо до Нього в молитві, вивчаємо Його Слово, щоб знати його зміст і вміти впроваджувати його в нашому житті. Як ми потребуємо їжі, щоб зміцнити наші смертні тіла, так нам потрібна духовна їжа, щоб зміцнити Нове Створіння. Цієї духовної їжі Бог дає нам вдосталь, щоб ми набрались духовних сил і зрозуміли Його волю краще, ніж досі.

Діяльність Бога через Святий Дух є поступовою працею. Ми були настільки спантеличені помилками наших колишніх вірувань, що не готові одразу зрозуміти Божі глибини. Нам потрібно вчитися і збиратися з тими, хто має таку саму дорогоцінну віру. Це допомагає нам зрозуміти глибокі речі.

БОЖА ВОЛЯ ДЛЯ НАС

Коли ми починаємо розуміти справи більш виразно, наші погляди на дану річ поступово змінюються. Коли ми вперше прийшли до Бога, ми думали, що Божа воля стосовно нас полягає у тому, щоб ми догоджали собі, вели добре, моральне

життя, дбали про власне тіло, і якщо ми – Божий народ, то повинні мати всього в достатку, а ті, хто не живе в гармонії з Богом, повинні бути знищені. Так думають тілесні люди. Апостол каже, що тілесна людина не здатна розуміти речі від Божого Духа, бо їх треба розсуджувати духовно. Бог зовсім не збирається так поводитися з нами.

Поступово ми починаємо розуміти, що наш Небесний Отець готує нас до духовних речей, показуючи, як руйнувати земний стан і як це буде доведене до кінця. Це щось зовсім нове для нас, і ми запитуємо себе: “Невже Бог хоче, щоб я умертвив, щоб я знищив земний стан? Хіба я не повинен розвивати свої таланти і жити природним життям?”

Природна людина говорить: “Дотримуйся природних речей, роби, що тобі подобається, доки це не зачіпає прав інших”. Але Нове Створіння не повинно прислухатися до природних нахилів плоті. Ми попросили Господа, щоб Він перемінив нас, відновив наш розум і остаточно дав те, що Він нам обіцяв. Тому ми вже не зі світу, і наш шлях повинен бути таким, як накреслено у Святому Письмі.

ПРАЦЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Наш вірш не має на увазі, що ми повинні умертвляти наше тіло так, як дехто собі думає. Як свідчить історія, в минулому були ревні душі, які бичували власне тіло, доводячи його до нестерпного болю, а тоді одягали волосяницю і т.д. Часом від тілесних тортур шкіра вкривалася ранами. Інші умертвляли тіло, дозволяючи ходити по собі і т.п. Ми не заперечуємо, що кожен, хто так робить, очевидно, має для цього причину, і ми не думаємо, що ця причина погана, однак, віримо, що ті, які так роблять, мають неправильне уявлення про зміст нашого вірша.

Під виразом “умертвляти тілесні вчинки” Святе Письмо має на увазі, що Божий народ повинен умертвити в собі всі природні звички, які не погоджуються з Духом Бога. Ми всі народилися грішними, каже Біблія, і тому не повинні йти за нахилами нашої деградованої природи. Ми повинні мати Дух Бога, Святий Дух, що вестиме нас шляхом, яким ми повинні йти. Ми повинні умертвляти кожну схильність тіла, яка не має схвалення нового розуму. Деякі прикмети смертного тіла належить знищити, тому з ними весь час доводиться воювати. Інші прикмети треба використати в службі праведності. Колись ми знаходилися під гріхом, проте зараз ми маємо

новий розум. Тому ми повинні сприймати стару природу тільки як земну посудину. Під керівництвом Святого Духа ми повинні знати, як це робити. Перший крок у цьому напрямку – вважати наше тіло мертвим. Якщо ми вважатимемо його мертвим для гріха і для всього, що має земну природу, тоді воно вважатиметься живим в тому значенні, що в ньому пробудяться, оживуть всі тенденції, прикмети, які можна задіяти в службі Богу. Це другий крок.

ЩОДЕННА БОРОТЬБА ДУХОВНО ЗАЧАТИХ

Після зачаття Духом ми стаємо Новими Створіннями. Тепер ми в кожному значенні слова вільні від нашого тіла. Але якщо виявиться, що якась частина нашої людської природи чинить опір Богу та Його волі, ми повинні, як тільки це побачимо, умертвити її. Такий процес є постійною боротьбою, постійним воюванням проти старої природи. Апостол виразно називає його воюванням між плоттю і Духом. Воюючи проти тих елементів, які по праву є мертвими, ми бачимо, що плоть насправді не мертва. Та коли ми живемо по Духу, а не по плоті, Бог не признаватиме плоті, ані ми. Ми будемо признавати тільки Нове Створіння.

Битва триває щодня. Всі наші члени треба привести до згоди з Богом та Його волею. Ми повинні намагатися дивитися на все з Божественного погляду. Думка не в тому, що нам колись вдасться зробити смертне тіло досконалим, а в тому, що доки ми живемо на землі і маємо справу з цим тілом, наш обов’язок і привілей – змусити тіло виконувати волю Нового Створіння.

Наше тіло були рабом Гріха. Тепер ми кажемо: “Я маю право його контролювати. Я – Нове Створіння, а це – моє тіло. Мені доведеться збільшити владу над ним і більше вжити його в службі для Господа. Я не збираюся робити безглузді речі – стрибати з наріжника, щоб побачити, чи моє тіло залишиться живим, – але під проводом Святого Духа я мушу взяти від нього все, що можна, для служби новому Панові”. Все це потрібно для розвитку нашого характеру.

Бог покликав Церкву до слави, честі, безсмертя та співпадкості з Христом. Якщо ми не станемо переможцями, ми ніколи не будемо готові до такого возвеличення. Це високе становище не буде дане жодному смертному тільки за те, що, за його словами, він хоче бути чимось іншим, ніж є насправді. Навпаки, ми

повинні виконувати наше власне спасіння зі страхом та трепетом. Той, хто говорить, що він повністю посвятився Богу, повинен показати це шляхом відмови від всього, що суперечить Божественній волі. Хто намагається будувати характер, той “зміцнятиметься... могутністю сили Його”. Хто йтиме цим шляхом до кінця, той належатиме до класу, який Він кличе і який буде гідним отримати місце, дане більш ніж переможцям.

РАДІСТЬ В ГОРІ

Світ матиме тисячу років, щоб привести свої тіла до гармонії з волею Бога. Поступово людство досягне стану, в якому буде цілковито підкорене Господу. Кам’яні серця будуть забрані. Усім, хто через слухняність прийде до цього стану, Бог з радістю дасть вічне життя.

З Церквою є по-іншому. Під час Євангельського віку Господь вибирає і веде тих, хто з власної волі хоче класти своє життя в Його службі. Вони люблять Його, і Йому подобається називати їм своїми святими. Від цього класу Він не заховає жодної доброї речі. Око не бачило, ані вухо не чуло про те, що Бог зберіг для люблячих Його

– для тих, які через посвячення були зачаті Святим Духом, які йдуть вперед від благодаті до благодаті і живуть не по плоті, а по Духу. Для цього класу Бог передбачив найкраще, що в Нього є.

До цього класу Святе Письмо звертається словами: “Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство”. Дехто каже, що це важко. Але всі християни погоджуються, що цілком можливо досягти такого стану розвитку, коли можна радіти в усіх труднощах, в яких плоть зазнає умиртвлення. Ми любимо те, що інші не люблять, не тому, що ми відрізняємось від інших людей, а тому, що бачимо причину, чому ці труднощі дозволені. Ми знаємо, що такий Божий план для нас, і на основі цих доказів умиртвлення волі плоті, плотських речей, ми бачимо, як ми зростаємо в милості в нашого Небесного Отця.

У такому серці панує Божий мир. Воно знає, що всі справи є під Божественним наглядом. Світ має свої клопоти, побоювання і передчуття. Але той, хто покладається на Господа, має мир, який світ не може ані дати, ані забрати. Проте ми не можемо пояснити цього світові, бо він цього не може зрозуміти.

R5582 (1914 p.)

ОСОБЛИВІ СПОКУСИ НОВОГО СТВОРІННЯ

“Бо ми маємо не такого первосвященника, який не може страждати з нами [співчувати нам] в немочах наших, але такого, Який подібно нам, зазнав спокуси в усьому, крім гріха. Тому приступаймо з довір’ям до престолу благодаті, щоб бути помилуваними і одержати благодать для своєчасної допомоги” (Євреїв 4: 15, 16, Дер.).

СВ. ПАВЛЮ говорив про позаобразне священство, стараючись показати, що Аарон був тільки образним священником, що левитське священство в дійсності ніколи не скасовувало гріха і потрібне було краще священство, що це вище священство було представлено в Мелхиседеку, і що Бог ствердив, що Ісус буде “священником навіки за чином Мелхиседековим”. Ісус є Небесним Первосвященником, а не земним. З цього можна було би зробити висновок, що оскільки наш Господь не є земним священником, то Він не в силі співчувати нам. Але апостол запевняє, що наш великий Первосвященик здатний співчувати нам повною мірою, бо Він “подібно нам, зазнав спокуси в усьому”.

Не думаймо, що апостол хотів сказати, що наш Господь зазнав спокуси в усьому так, як зазнає світ. Він не мав спокус, пов’язаних з пияцтвом і т.п. Його розум не був розбалансований. Він зазнав спокуси “подібно нам” – Церкві. Ми, Нові Створіння, як і наш Учитель, не зазнаємо спокус, які має світ. У світі є свої особливі спокуси. Ми не є зі світу. Тому ми маємо спокуси як зачаті діти Бога. Ми маємо спокуси стосовно нашої відданості Йому, нашої віри і слухняності. Звичайно, доки ми знаходимось у плоті, ми зазнаємо спокус, що мають відношення до природних нахилів, які є в нас, членах деградованого людського роду, але ці спокуси не стосуються нас як Нових Створінь.

СВІТ НЕ МОЖЕ НАС ЗРОЗУМІТИ

Світ нічого не знає про наші особливі випробування як Нових Створінь. Люди знають лише про загальні труднощі та слабості людства. Але ми, виправдані в Божих очах, відділені для Його служби, прагнемо добиватись наших нових цілей. Ми вже не є зі світу. Світ, плоть та диявол намагаються відвести нас убік, затягти на старі стежки, і спокуси підштовхують нас забути про

нашу угоду особливих стосунків з Господом – про те, що саме ми погодилися робити і ким бути. Власне, в цьому ми маємо особливим чином спокуси та випробування і повинні завжди бути на сторожі. Знаємо, що Ісус, наш великий Голова, був випробуваний схожим чином як ми.

Коли Ісус розповів Своїм учням, що Він збирається йти до Єрусалима, що там Його видадуть в руки первосвящеників та книжників, що вони засудять Його на смерть і передадуть поганам, які насміхатимуться з Нього, будуть бити Його та розіпнуть, св. Петро сказав: “Учителю, не говори так – це знеохочує. Навіщо казати про оці дивні речі – щоб їсти Твою плоть і пити Твою кров? Господи, не кажи цього! Боже борони, з Тобою нічого такого не станеться!” Отже, навіть Його вибрані Дванадцять не могли зрозуміти Учителя. Ісус відповів: “Відійди від Мене, сатано!” – ти стаєш моїм противником. Ти хочеш, щоб Я відмовився від того, що роблю. Замість допомагати, ти заважаєш Мені, бо твої думки – не Божі думки, а людські (Див. Мт. 16: 21-23).

Те саме є з багатьма, які намагаються показати свою доброту до нас, думаючи, що вони служать нашим найкращим інтересам. Вони кажуть, що ми з глузду з’їхали, думаючи стільки про релігію. Їхні наміри добрі. Але вони не розуміють, що ми повинні бути в справах нашого Отця. Це і є своєрідна спокуса, яка трапляється нам як християнам, як послідовникам Учителя. Особливі спокуси Господніх дітей не є спокусами робити неморальні речі, бо й спокуси Ісуса не були такого роду. Він мав спокуси покинути Правду і присвятити Себе чомусь більш приємному.

Деякі наші приятелі з номінальних церков кажуть нам: “Чому ви не йдете в нетрі, де мешкають бідні, і не проповідуйте? Чому ви не займаєтесь громадськими ініціативами? Від вас тільки й чути про Царство!” Як Божі послани, ми є тут для того, щоб розповісти людям про Царство, про славі речі, які Бог зберіг для Своїх святих, а також про Його наміри щодо світу. Знаємо, що намагання людей займатися благодійництвом в нетрях не спасе світ. Його спасе Царство. Спокуса в тому, щоб робити речі, за які інші аплодують. Замість цього ми повинні робити і говорити те, що каже Боже Слово і що приносить докір з боку світу та людей номінальної церкви. Приятелі автора цих рядків кажуть йому: “Якщо б ти не говорив так, як ти говориш, і не писав так, як пишеш, то більше людей прислухалося б до тебе. Якщо б ти говорив трішки по-іншому, ти був би дуже

популярний. У твоїх проповідях забагато релігії”. На це ми відповідаємо: “Так, але ми говоримо і пишемо, щоб навчити людей про Боже Слово, Божий характер і План, а також про теперішнє покликання Церкви”.

ХАРАКТЕР СПОКУС УЧИТЕЛЯ

В Учителя, мабуть, виникла думка: “Обери легший шлях. Той, який тобі запропоновано, напевно, найбільш суворий. Піди до Бога і скажи Йому, що цей шлях тебе не зовсім влаштовує. Чи ж той, хто був вірний всі віки, заслуговує на таке відношення до себе. Дуже дивний спосіб трактувати вірного Сина; для цього немає жодної слушної підстави, і таке відношення нічого не дасть. Запитай Бога, може Він щось змінить. Запитай Його, чи не забагато Він вимагає?”

Так само ми, Його послідовники, можемо часом мати схожі думки. Але нарікання, бунтівний дух свідчить, що наше серце не є в доброму стані, свідчить, що ми ніколи насправді не підкорили нашу волю Господу, або що ми відмовляємось коритися і нам бракує довіри до Нього. Божа дитина повинна негайно дати відсіч таким спокусам.

Коли св. Петро хотів захистити свого дорого Учителя від вояків та служби, які прийшли Його заарештувати, Ісус, знаючи кінець цього всього, сказав: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” Він ані на мить не збирався поступитися спокусі і вжити Свою велику силу, щоб захиститися від ворогів і не дозволити Себе схопити. Він показав їм, що має таку силу, коли всі вони подалися назад і попадали на землю. Він дав зрозуміти, що коли б Він вирішив ужити Свою надлюдську силу, то був би незмірно сильніший від них. Отже, Він підкорився не тому, що був змушений, а тому що дійсно добровільно віддав Себе на смерть. Це підтвердило Його попередні слова: “Ніхто в Мене його [життя] не бере, але Я Сам від Себе кладу його” (Ів. 10: 17, 18). Він категорично відмовився підкоритися будь-яким вмовлянням Своєї плоті, щоб урятуватися або зменшити страждання. Він “подібно нам, зазнав спокуси в усьому, крім гріха”.

Часом ми слабнемо, часом зазнаємо невдач. І ми дійсно зазнаємо невдач. Ми не здатні жити згідно з найвищим критерієм. Христос був без гріха. У нашій плоті панує гріх, і ми маємо слабості, яких Він не мав. Але ми повинні йти Його слідами, повинні перемагати і залишатися переможцями до кінця. Ми не повинні казати собі: “Я не можу жити так як Ісус, навіть якщо усіляко

намагаюся це робити, тож яка користь ставити перед собою такий досконалий критерій?” Є користь, і ми повинні наполегливо намагатися наблизитися якомога більше до цього критерію. Маючи цей славний Зразок завжди перед собою, ми зможемо більше наблизитись до досконалості, ніж тоді, коли би критерій був нижчим. Якщо ми сподіваємось здобути нагороду, заради якої увійшли в цей забіг, ми повинні поставити собі за мету цей досконалий критерій і ніщо інше.

Якби Ісус згрішив і зробив щось не так, це означало би повну невдачу. Він ніколи не отримав би воскресіння. Це було образно показано в юдейському первосвященнику, коли він переходив під завісою з кров'ю. Первосвященик, не дотримавшись кожної вказівки Закону при складанні своїх жертв, помер би під завісою. Ось чому Ісуса охопив страх в Гефсиманії, коли “Він... з голо-сінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від [гр. ек – “з”] смерті Його міг спасти” – не від того, щоб померти, а спасти з смерті через воскресіння. Запис свідчить, що Він був вислуханий і зміцнений, заспокоєний (Лк. 22: 39-45; Євр. 5: 7). Як тільки Він отримав від Отця запевнення, що не порушив жодних умов і не піде на вічну смерть, Він був готовий витерпіти будь-які проби, які могли прийти на Нього.

НАШ СПІВЧУВАЮЧИЙ ПЕРВОСВЯЩЕНИК

З того, що наш Первосвященик зазнав спокус та страждань, ми можемо дізнатися, що Він не є холодним і байдужим. Навпаки, в Нього є багато співчуття, бо Він здобув великий досвід (Євр. 2: 18; 5: 8). Отож, якщо ми маємо спокуси, то що нам робити? Ми повинні йти до нашого великого Первосвященника. Ідучи до Престолу Небесної Благодаті, ми можемо це робити сміливо (тобто, якщо перекласти правильніше, з відвагою, не сумніваючись), знаючи, що Той, Кого ми там зустрінемо, цілковито здатний співчувати нам у кожному смутку та в кожній потребі і спокусі.

Якщо ми не згрішили свідомо, якщо наші гріхи виникають з численних вад плоті, які ми не змогли вчасно подолати і не втримали плоть під контролем, ми можемо приходити з відвагою, знаючи, що Господь розуміє всі слабості деградованої людської природи – пам'ятає, що ми по-рох (Пс. 103: 13, 14). Св. Павло говорить, що ми не можемо правильно судити навіть самих себе стосовно наших слабостей. Він каже (1 Кор. 4: 3, 4): “А для мене то найменше, щоб судили мене ви

чи суд людський, бо я й сам не суджу себе... Той же, Хто судить мене, то Господь”. Він знає, як все це виправдати. Тому не вагаймося приходити до Нього в молитві, посилаючись на Його обітниці. Шукаймо Господньої милості, знаючи, що ми її отримаємо, якщо справді намагатимемось бути вірними Йому.

Наш Отець знає все про труднощі, яких ми зазнаємо, і подбав про наше прикриття. Він подбав про допомогу в наших труднощах, щоб ми могли приходити як члени Тіла Христа, хоча й недосконалі. Він знає, що ми не можемо повністю контролювати своє недосконале тіло. Та коли ми стаємо міцнішими, ми повинні бути більш вмілими контролювати смертне тіло. Нова воля повинна поневолювати старий розум і добиватись більших успіхів у підкоренні плоті. Ми повинні пильно стежити за собою та своїм поступом. Не треба тішити себе думкою, ані вважати, що ми стаємо переможцями, доки ми не бачимо в собі зростання на подобу Христа і вміння поневолювати стару природу з її потягами та нахилами.

Жодний інший порядок не був би настільки добрим для нас, як той, який обрав Господь. Ми обтяжені нашими слабостями та вадами, але Бог подбав про шлях, яким всі вони можуть бути нам прощені, якщо їх неможливо уникнути або з ними не пов'язана якась міра свавілля. Будь-яка міра свавілля в Божій дитині вимагає спокутування через різки. Якби ми судили – ретельно переглядали або вивчали – себе, свої думки, слова та вчинки, ми б не потребували, щоб Господь нас стільки судив та картав задля виправлення наших помилок. Якщо ми бачимо, що ми були недбалі у виконанні наших обітниць, якщо ми розуміємо, що тут чи там нам чогось не вистачає, то корисно тим чи іншим чином себе покарати, щоб ми це відчули. До Господа треба йти зі щирою молитвою, з проханням, щоб Він нас пробачив, обіцяючи, що з Його благодаттю ми будемо намагатися в майбутньому бути більш уважними. Потрібно щоденно уважно вивчати себе в цьому напрямку і ніколи не відноситись легковажно до будь-якої невдачі.

Яка радість, яке заспокоєння – знати, що наш милосердний Первосвященик може співчувати нам в наших немочах! Однак, знаючи про це, ми ніколи не повинні втрачати пильності або намагатися використати Його милосердя у власних цілях. Яка радість, що ми маємо Місце Ублагання, до якого можемо прийти, як тільки збагнемо власну неспроможність бути такими, якими повинні бути. Яка радість знати, що нас не відправлять назад.

ВОСКРЕСІННЯ – НАЙБІЛЬШЕ З ЧУДЕС

ПРИСТУПАЮЧИ до Нового Створіння, Бог почав творити щось зовсім відмінне від будь-чого, що вже зробив. Нове Створіння не є земним створінням, і ніщо приналежне земному створінню ніколи не буде, на наше переконання, частиною Нового Створіння, ані тепер, ані будь-коли. Ніщо не перейде від людського до божественного, від людського до духовного.

Людська істота так чи інакше деградована. Вона щось чула про Бога, про Божественну природу, про те, чим є гріх і чому він небажаний, про примирення, яке Бог передбачив через Христа, а також про запрошення стати співчленами з Христом в Його небесному царстві. Вона є свідомою про все це завдяки своїм вухам і розумовим здібностям, адже інших здібностей вона не має. Їй потрібно мати вуха, щоб чути, інакше вона не почує Послання, яке є тепер. Вуха одних осіб чують краще, других – гірше. Той, хто чує краще, більш уважний, більш задоволений, коли дізнається, що Бог сприяє грішнику, який кається. Чим більша деградація, тим гірше чують вуха. Деградована особа живе на тілесному рівні, тому вона менш схильна йти до Бога і менше чує те, що Бог хоче сказати. Але клас, який не чує виразно, оглух від фальшивого вчення противника.

ЯК СТАТИ НОВИМ СТВОРІННЯМ?

Отже, те, що ми чуємо, є ласкавим Божим запрошенням бути разом з Ісусом, і воно є Благою Вістю для тих, хто має вуха, щоб слухати. Ми кажемо: “Я радий, що Бог запросив мене повернутися до Його сім’ї, що Він передбачив для цього покриття моїх вад. Мені приємно дізнатися, що сьогодні існує особливе запрошення для тих, які мають розум Христа і прагнуть йти Його слідами, і я радий скористатися з цього. Виходячи з такого запрошення, я віддаю себе на живу жертву”.

Коли ми це зробили, ми навернулися. Як? Ми звернули з дороги гріха та свавілля на дорогу праведності. Це і є навернення. Наступним кроком, який треба зробити, є посвячення, щоб стати живою жертвою для Бога. Таке посвячення Богу охоплює все, що нам належить – все, чим ми є: людське “я”, особистість зі всіма її здобутками, надіями та сподіваннями на майбутнє в кожному вигляді та кожній формі. Це посвячення Богу містить все. Чи це робить нас

Новими Створіннями? Ні. Але воно ставить нас на шлях, де ми можемо здобути це становище. Який наступний крок? Наступним кроком є застосування заслуги Ісуса, вкладення її на себе, немов весільного одягу, який закриває наші вади. Що це нам дає? Це робить нас прийнятними для Бога. Апостол каже, щоб ми віддавали наші тіла на жертву живу, святу, прийнятну для Бога, бо це наша розумна служба (Рим. 12: 1).

Далі Бог показує Своє прийняття того, що ми віддали і що Він прийняв. Він це робить, даючи нам зачаття Святим Духом. Ми не є настільки мудрі, щоб пояснити, що це означає. Бог передбачив Ісуса Христа як Голову Тіла і також передбачив нас – клас, призначений, щоб бути членами цього Тіла. Входячи під умови та вимоги, ми прийняті як члени цього класу. Тепер ми повинні показати нашу відданість та вірність, показати, що підкорення нашої волі є щирим. Це відбувається шляхом нашого виховання під дією Правди. Якщо ми припустилися помилки, наша вірність виявиться в тому, яким чином ми зважуємо речі і приймаємо рішення. Якщо ми вирішуємо повільно, це означає, що ми недостатньо розумні. Якщо ми вибираємо швидко між правдою і неправдою, це означає, що ми вірні Божій волі, Його Правді, і, тим самим, ще більш приємні Йому як Його вірні діти. Якщо ми вирішуємо речі повільно, Він нас не відітне, але, можливо, дасть нам трохи покарань, бо ми є в Школі Христа.

ЯК РОСТЕ НОВЕ СТВОРІННЯ?

В одному образі ми представлені як зародки, ще не народжені, в іншому – як діти, які ще не досягли повноліття, а ростуть в благодаті, знанні та характері. Кожний образ гарний по-своєму. Але їх не треба плутати. Не можна уявити собі дитини, яка зростає в знанні, але ще не народилася і т.п., і не можна уявити собі того, хто розвивається до повноліття, але ще є зародком. В образі, який показує зародок, ми бачимо, що кожна людська дитина повинна рости, і в цьому вона залежить від харчування.

Якщо трапиться нещасний випадок, зародок може померти; якщо він з певних причин завмре, то може ніколи не з’явитися на світ. Знаємо, що відколи ми стали Новими Створіннями в Христі, ми почали розвивати новий розум. Мозок є той самий, що й попередньо, коли ми почали розвивати нову волю, і тіло є те саме – на зразок

того, як мати є тією ж особою, що і попередньо, перед зачаттям дитини.

Розгляньмо справу з іншого погляду. Нове Створіння є контролюючою силою: тільки його Бог визнає (і ми визнаємо), і тільки воно контролює наше смертне тіло. Чому Нове Створіння здійснює цей контроль? Тому що наступив перехід від людських інтересів до Божої волі. Божа воля є тепер нашою волею як Нових Створінь. Ми маємо повні права і контроль у цьому тілі, від земних прав якого ми відмовились. Бог прийняв жертву, і Нове Створіння повинно бути вірним у контролюванні тіла згідно з Божою волею. Віднині ми повинні стежити, щоб смертне тіло було підкореним. Хтось може сказати, що ми поводимося з ним невдячно, однак з Божого погляду ми поводимося з ним так мудро, як це можливо, щоб виконувати Божу волю. Якщо Божа воля в тому, щоб ми зайнялися якоюсь великою працею, ми, зрозуміло, повинні пройти тренування тіла, щоб бути придатними до неї.

По суті Нове Створіння каже смертному тілу: “Ти є моїм тільки тимчасово. І я, Нове Створіння, прагну використати тебе в Божій службі, щоб побачити, наскільки слухняним я можу бути Божій Справі”. Старе створіння може сказати: “Але в мене теж є свої права”. На що Нове Створіння відповідає: “В тебе немає прав. Я вирішуватиму, що ти маєш робити, а що ні”. Якщо Нове Створіння підкорилося старому, то останнє добиватиметься власних цілей та задумів, і Нове Створіння стане кволим, йому бракуватиме відваги, сили тощо. Нове Створіння повинно взяти під свій контроль всі інтереси старого створіння, щоб пожертвувати все, що потрібно, волі Бога.

ОСОБИСТІТЬ ТВОРИТЬ ДУШУ

Чим більше ми це робимо, тим сильнішими стаємо духовно; а чим сильніші ми духовно, тим більше готові до нашої переміни. Чим є наша переміна? Це – духовне народження у воскресінні. Жоден атом старого тіла не перейде до нового стану. Що ж, у такому випадку, перейде до нового стану? Нове Створіння? А що таке Нове Створіння? Це наше “я”, що живе у смертному тілі і годується не природним хлібом, а кожним словом, що походить з уст Бога.

Якщо Бог має працю для Нового Створіння, щоб її виконати в теперішньому часі, ми повинні розсудливо піклуватися про наявне тіло. Занедбувати тіло не було би в згоді з Божою волею. Тіло є власністю Нового Створіння, яке виконує

панівну роль у контролюванні цього тіла. Духовне тіло, як і земне, не може бути душею без “я”, без особистості, істоти. Душу творить “я”, особистість. Просто сімдесят чи вісімдесят кілограм матерії не творять душу.

Душа – це те, що переходить від батька до дитини. Адам та Єва передали душу своїм дітям, і так іскра життя, яку Бог дав на початку, далі переходить від одного до другого. У воскресінні ця душа, тобто іскра життя, буде перенесена і стане новою душею. Іскра життя, яку Бог признає весь час і зберігає на всьому етапі розвитку, має бути перенесена до нового тіла, щоб бути повністю в згоді з ним. Між новим розумом і новим тілом не існуватиме жодного розладу, жодної незгоди. Чим сильнішим стає новий розум зараз, тим більше труднощів та конфліктів він має зі старим тілом і тим більше прагне нового тіла.

ПРОЦЕС ПЕРЕХОДУ НЕ Є ЗНАНИЙ

Хто може пояснити нам, як нове життя буде перенесене до нового тіла? Ми не можемо. У випадку нашого Господа Ісуса ми маємо пояснення, що Логос, духовна істота, залишив духовний стан, перейшов до земних умов і став особистістю, “я”, людиною в земних умовах. Далі написано, що ця сама Істота, яка прийшла у світ – Той самий, Який помер і знову пішов до неба, – приходить знову. Це те саме “я”. Воно змінило постать, силу відповідно до іншого тіла. Спочатку воно мало духовне тіло, потім – земне, а тепер має божественне тіло, вище від усіх. Але “я” (особистість) збереглося у всіх цих тілах. Наше “я” (наша особистість) має перейти з цього земного тіла до нового тіла. Сила, завдяки якій це може статися, є Божественною Силою. Якщо ніхто не може пояснити, що це таке і що зробило з першої людини душу, то може ми хоч пояснимо, як Нове Створіння містить цей зародок і як він росте. У всій цій справі воскресіння треба довіряти Божій Силі не тільки щодо воскресіння Нового Створіння, але й щодо світу в цілому.

Хто сумнівається в Божественній Силі, той не може повірити у воскресіння. Ми не можемо уявити, наприклад, як Мойсей та Авраам, чи хтось інший з далекого минулого може бути піднятий до життя так, щоб він упізнав себе, прочитав історію свого життя в Біблії і переконався, що події, записані в ній, правдиві. Як це можливо, знає тільки Бог. Ми в це віримо, бо так каже Бог. Коли б ми знали, як це зробити, ми, мабуть, могли би самі провести воскресіння.

ДОПОМІЖНА ІЛЮСТРАЦІЯ

Та, можливо, зрозуміти воскресіння людини до людського рівня і приведення її до нового людського тіла так само легко, як зрозуміти, яким чином Нове Створіння, нова душа, може бути приведена до свого нового тіла. Нове Створіння здобуде нове тіло. Коли ми здобудемо наше духовне тіло, ми дізнаємось все про цей процес, бо написано, що коли ми здобудемо духовне тіло, ми пізнаємо, як і пізнані ми (1 Кор. 13: 12).

Тим часом можна підшукати ілюстрацію для кращого розуміння. Візьмемо, для прикладу, запис звуку для грамофона. Те, що злетіло з вуст, перетворюється на маленькі вирізьблені отвори на циліндрі з воску. Пізніше з цього воскового циліндра відтворюється голос того, хто говорить. Тепер, якщо ми знаємо, як відтворити людський голос, це дає нам деяке уявлення про те, як Бог Своєю необмеженою силою може зберегти все

записане на звивинах нашого мозку і як це може бути збереженим на майбутнє, щоб ми могли упізнати себе в майбутньому. Ми знаємо себе не за кілограмами ваги і не за формою бороди. Ми знаємо себе на основі чогось, що є в нашому розумі. Але якщо б наш розум щез, ми б себе не впізнали.

Бог зробив нас Новими Творіннями. Він – Всемогутній, Який знає, як це робити. Чим більше ми дізнаємось про Нього, про довжину, глибину, висоту і широту Його Мудрості, тим більше ми вчимося цінити все, що Він нам сказав, і більше зростає наша абсолютна довіра до Нього. Світ цього не може зрозуміти – для нього це безглуздя. Яке розумне безглуздя – що Бог обіцяв воскресіння. Люди не можуть повірити у воскресіння і тому не можуть мати тієї радості, яку можемо мати ми через прояв нашої віри.

R5559 (1914 p.)

РАДІСТЬ В ГОРІ

“Блаженні ви, як ганьбити та знати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами” (Матвія 5: 11, 12).

ЦІ СЛОВА нашого Господа були звернені до Його учнів – не тільки до Його апостолів, вибраних бути Його особливими посланниками, але до всіх Його послідовників всього цього віку. Учень – це той, хто вчиться, хто навчається в іншого. Всі Ісусові учні повинні взяти урок для себе з нашого вірша. “Блаженні” означає, що переслідування є милістю від Бога. Вважайте милістю від Отця, коли люди вас лихословлять – вважайте милістю не саме лихослів’я, а те, що вони наговорюють на вас неправдиво, ради Христа.

Ніхто не хоче, щоб його переслідували або лихословили. Святе Письмо каже, що добре ім’я ціниться більше від великих багатств. Але якщо ми страждаємо ради Христа, то можемо знати, що Господь нам надолужить. У Господньому порядку буде час “порахунку” за все, що ми вистраждали. Ось так ми складаємо скарби на небесах. Все, що ми тут вистраждали, достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги, якщо ми страждали для Нього.

З цього погляду ми повинні справді хотіти мати переслідування. Ми не повинні домагатися їх, ані старатися спровадити на себе зайве, але якщо усвідомлювати, що коли ми не маємо переслідувань, то не маємо доказів того, що ми – справжні учні Господа; то ми радіємо, коли у Божому провидінні таким є наш наділ. Декого, щоправда, можуть лихословити за щось погане чи нерозумне, але такі труднощі не приносять жодних благословень. Благословення приходить тоді, коли звинувачення проти нас є фальшивим і заради Правди.

“Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані”. Отже, ми повинні вивчати своє життя, щоб побачити, чи є в нас докази побожного життя. Господь є Світлом правдивим, що “просвічує кожну людину, що приходить на світ”. Ми є меншими світлами. Якщо ми дозволяємо нашому світлу вірно світити, ми стягнемо на себе переслідування. Не думаймо, що уникнення переслідувань є результатом особливої мудрості або такту з нашого боку. “Усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” – ось обітниця, ось запевнення Святого Письма. Ми повинні не підлещуватися до інших, а шукати доказів нашої вірності і намагатися бути одними з тих “блаженних”, про яких Учитель говорить у нашому вірші. Запитаймо себе: “Чи

я маю переслідування ради Христа?” Потрібно з молитвою роздивитися власне серце і побачити, чи ми цілковито віддані Богу, чи ми дозволяємо нашому світлу світити належним чином. Якщо нам бракує цього доказу синівства, ми повинні запитати: “В чому причина”?

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ – ОBOB’ЯЗКОВИЙ НАСЛІДОК ВІРНОСТІ

Одна сестра сказала автору: “Я не маю переслідувань, я не маю опозиції. Здається, все мені сприяє”. Вона виглядала зажуреною. Ми порадили їй вивчити власне серце і побачити, чи вона справді настільки вірна, як повинна бути. При цьому ми висунули здогадку: “Можливо, ти сприймаєш свої переслідування з такою лагідністю, що ти щаслива від них”. Сестра відказала, що вона була би дійсно щасливою, якби так було насправді. Тоді ми висунули ще іншу здогадку, що, можливо, Господь дає їй час, щоб набратися сил, щоб вона могла знести все, що прийде на неї згодом, і порадили їй молитися про цю справу. Через рік або два ми зустрілися знову. Пригадавши давню розмову, ми запитали, чи були в неї якісь переслідування, на що вона відповіла: “Були, і дуже багато, але я щаслива і тішуся ними!”

Неможливо радіти в переслідуванні, якщо не глянути на речі правильно. Самі ми не можемо цього зробити, тому потребуємо представити справи Господу і порадитися з Ним. Як тільки ми “порозмовляємо з Ісусом”, наша віра міцно захопиться Його. Апостол Павло каже, що ми повинні бути дуже раді й задоволені від переслідувань та страждань заради Христа. Також апостол Петро говорить: “Якщо злословлять вас за ім’я Христове, то ви блаженні, бо Дух слави і Дух Божий спочиває на вас; ними Він зневажається, а вами прославляється. Нехай ніхто з вас не постраждає, як... злочинець, або як той, що втручається в чужі справи. А коли хтось страждає як християнин, то нехай не соромиться, а нехай прославляє Бога за те” (1 Петр. 4: 14, 15, Дерк.).

Учитель не був здивований поведінкою первосвящеників та релігійної старшини. Він знав від самого початку, що вони ставитимуться до Нього з упередженням та ворожістю, і застерігав Своїх учнів не сподіватися чогось іншого. Щодо того, чому Господа та тих, які вірно йшли вслід за Ним,

мали спіткати переслідування, Він сказав, що темрява “ненавидить світло”. Темрява обстоює сатану, гріх і все, що суперечить праведності. Бог показаний як велике світло і “немає в Ним жодної темряви”. Світло лікує, приносить користь, дає здоров’я.

Той, хто в темряві, ненавидить того, хто у світлі, бо світло докоряє темряві, а темряві не подобається, коли їй докоряють. Скрізь, де є праведність, вона докоряє тому, що грішне, темне. Наш Господь відстоював світло. Він представляв Правду, Небесного Отця, а ті, які були в темряві, протидіяли Йому в міру цієї темряви – одні свідомо, інші з необізнаності, “невіруючі, яким бог цього віку засліпив розум”. Сатана надзвичайно вміло представляє темряву як світло, а світло – як темряву.

БАГАТО ХТО ЧИНИТЬ ОПІР СВІТЛУ, МАЮЧИ ДОБРЕ СУМЛІННЯ

Факт, що багато хто у світі виступає проти Бога та праведності, зовсім не означає, що в цих людей погане серце. Просто сатана добився того, щоб темрява здавалася бажаною, а світло – ні. Так було в релігійних системах за днів Ісуса і, віримо, так само є в релігійних системах сьогодні. Савло з Тарсу якийсь час був серед тих, кого засліпив сатана. Переслідуючи послідовників Ісуса, він дійсно вірив, що служить Богу. Та коли Господь зупинив його, і йому відкрилося світло, він став відданим Йому.

Так і з деякими, які сьогодні чинять опір світлу та правді, що проповідується. Вони зведені, але їхні серця віддані Господу. Якщо вони дійсно тримаються своїх обітів посвячення Господу, то Правда відкриється їм перед самим “закриттям дверей”, бо “ви, браття, не в темряві,.. ви всі сини світла”. “Розумні зрозуміють”. Скоро знання Правди прийде до “нерозумних дівчат”, і вони виперуть свій забруднений одяг у крові Христа під час великого горя, яке незабаром прийде на весь світ. Також скоро світло знання про Бога наповнить цілу землю. Але доки сатана є “князем цього віку”, доки у світі є особи, які мають його дух, і при цьому є послідовники Господа, які мають Господній Дух, мусить існувати конфлікт.

Опозиція світлу з боку темряви може проявлятися різним чином. За днів Господа та апостолів юдеї переслідували християн. Пізніше, протягом

довгих століть, коли Божим Словом нехтували, а Правда була затьмарена обурливими помилками, католики переслідували протестантів, протестанти – католиків, а ті і другі – юдеїв, і бачимо, що все це було з причини відсутності вивчення Божого Слова і дотримання його вчень. Проте небагато хто в ті темні часи мав доступ до Слова.

Частина опозиції до нашого Господа була відкритою, а частина – прихованою. Багато хто з апостолів, як і їхній Учитель, зазнав смерті через насилля. Також численні вірні впродовж Євангельського віку зазнали насильницької смерті. В цей час відкриті переслідування не дозволені законом, і їх особливо не похваляють.

ТЕПЕРІШНІ МЕТОДИ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Проти справжнього Божого народу переслідувачі завжди використовували зброю у вигляді образ, наклепів, усілякої фальші. Як говорить Біблія: “Бо чим серце наповнене, те говорять уста”. Сьогодні противники Правди висувають наклепницькі звинувачення, кидають на її адресу підлі та ганебні слова, і це – головна зброя, тому що обмовники не мають влади використовувати відкрите, особисте насилля. Цього не дозволяє громадська думка та закон. Але переслідування є того ж гатунку і в тому ж дусі, керуючись лише обставинами та умовами. Говорити усілякі погані речі фальшиво, знаючи, що звинувачення надумані, це те саме, що розпинати або палити на вогнищі – дали б тільки можливість. Не маючи такого права особисто чинити насилля (виходячи з теперішніх законів та існуючих настрів), люди змушені задовольнятися усілякого роду фальшивими звинуваченнями, намагаючись знищити репутацію та зруйнувати вплив тих, хто проповідує Правду, Боже Слово.

Наш вірш дає зрозуміти, як правильно поводитися, коли нас переслідують. Замість того, щоб мати почуття пригнічення та знеохочення труднощами, вважаючи їх чимось дивним, доказами Божої немилості, ми повинні зробити протилежний висновок. Ми повинні сказати: “Ці труднощі такого ж роду, як мав Господь і Його народ в минулому”. Отож, “коли вас світ ненавидить [особливо релігійний світ, який Його ненавидів], знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”, застеріг Учитель. Ми повинні радіти, а

не знеохочуватися. Це не означає, що ми повинні радіти в переслідуваннях ради переслідувань, адже вони приносять біль, але ми повинні радіти, “бо нагорода наша велика на небесах”. Те з багатства, що ми не здобудемо тут, ми здобудемо там – у Царстві.

Соціалісти говорять, що вони мають намір запровадити деякі добрі речі вже зараз! Але в них немає достатньо віри в майбутні благословення, щоб їх дочекатися. Зате клас, до якого звертається наш вірш, має віру в Бога та Його обітницю, перебуває з Христом, розуміє, що труднощі теперішнього часу “достачають для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”, і зі спокоєм чекає на Божий час. Він радіє серцем, розуміючи, що переносить це ради праведності, що він перебуває на боці Бога та Правди, що ці страждання є тільки хвилиними, так би мовити, теперішнє життя є лише коротким відрізком в порівнянні з вічним життям і славним безсмертям (таким близьким), коли ми отримаємо обіцяні благословення – радість з Господом навіки.

“ХТО ОСТЕРЕЖЕНИЙ – ТОЙ ОЗБРОЄНИЙ”

Учитель дав Своїм послідовникам зрозумілу пересторогу: вони не повинні сподіватися, що світ оцінить їхню поведінку. Хтось може міркувати, що якщо він полишив гріх та обрав праведний шлях, то світ це оцінить, всі побачать поважність його характеру і будуть проявляти до нього особливу увагу. Але ми не повинні сподіватися такого ставлення при теперішньому пануванні Гріха. Це була би дуже широка дорога до Царства, і багато хто обрав би її заради прихильності людей, заради достатку, який вона може принести. У таких умовах Господь ніколи не зміг би показати, що ми придатні до почестей Царства.

Якщо нашого великого Учителя називали Вельзевулом, то ми не можемо сподіватися, що членів Його Дому трактуватимуть краще. Якщо Того, Хто був досконалий, з презирством висміювали як князя демонів, то до Господніх послідовників можна сподіватися схожого ставлення з боку тих, кого засліпив противник, бо ми здатні дотримуватися критерію праведності ще менше, ніж Господь. Коли вороги намагалися очорнити Його характер в очах інших, Він не відплачував їм. При слушній нагоді Ісус звертав увагу на

погані вчинки, на поганий характер релігійних провідників та учителів, але не робив цього, щоб помститися. Кілька разів Він звинуватив їх у фальші, відсутності святості, лицемірстві, але нічого не сказав, щоб їх скривдити, маючи бажання лише показати неправильний стан їхнього серця, щоб вони скористалися з Його поради. Він намагався допомогти іншим побачити істинний стан цих сліпих проводирів сліпих, щоб не дозволити впасти в яму, до якої ці проводирі наблизилися.

ВИРІШАЛЬНА ПРОБА УЧИТЕЛЯ

Коли книжники, фарисеї та учителі Закону намагалися сфабрикувати звинувачення проти Учителя і представити в перекрученій формі Його слова, Він у цих скрутних обставинах поведився терпляче і покоровся такому ставленню до Себе. Можна було би запитати: “Чому Бог дозволив Своему Святому Синові зазнати таких принижень? Чому Він не покарав лиходіїв?” Відповідь у тому, що Отець хотів показати тип характеру, який Йому до вподоби, а також переконатись у відданості самого Ісуса. Чи буде Він слухняним та покірним, чи, може, навпаки, обурюватиметься на ці образи? Чи не скаже Він: “Я не збираюся це терпіти! Я не прийшов у світ, щоб зносити такі приниження!” Отже, Його болісні випробування були пробою відданості Отцю.

Ісус знав, що воля Отця для Нього – підкоритися до самої смерті, адже Він погодився на це. Тепер настало вирішальне випробування: Чи буде Він далі відданий Отцю і здійснить Його задуми? Якщо так, то Він заслуговуватиме на те, щоб всю вічність бути Месією, Божественним Сином Бога. Всі випробування нашого Господа були провіщені в пророцтвах. Щоб виконати ці пророцтва, треба було прийняти зневаги, до того ж належним чином. Апостол Петро показує, що в цьому Він був гідним Зразком для всіх послідовників. Якщо Той, Хто був святий, невинний, незлобивий, не вимагав від Отця спровадити на кривдників покарання за їхні лихі вчинки, то це – приклад для нас, і ми повинні йти Його слідами.

ДУХ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ДАЛІ ПРИСУТНІЙ

Ми розуміємо, що в нашому випадку немає нікого праведного, нікого досконалого. Тому,

бачимо, наші вороги можуть мати якісь причини ляяти нас. Вони можуть бачити ті чи інші наші вади і, підхопивши якісь із них, перебільшувати їх. Апостол Петро каже: “Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для вас”. Якщо вони облудно наговорювали всяке лихе слово на нашого Господа, то, будьмо певні, наговорюватимуть всяке лихе слово на нас. Якщо Він переносив це терпеливо, то і ми повинні сприймати терпеливо все, що приходить на нас, розуміючи, що жодна річ не трапиться з нами, якщо Отець не передбачив її і не дозволив для нашого добра та Його слави. Наш Учитель залишив нам частину Своєї чаші, яку Отець Йому налив. Коли всі вип’ють цю чашу до дна, прийде час на славу та почесі – але ще не зараз.

Сьогодні умови змінилися, і ми могли би природно сподіватися, що осіб, відданих Богу та Його Правді, не будуть зневажати та переслідувати так, як за днів Ісуса. Однак, віримо, що на ці речі можна дивитися ще по-іншому. Віримо, що якби Ісус був сьогодні тут у плоті, Його би переслідували та обмовляли особи світського розуму і, перш за все, ті, які знаходяться в номінальних церковних системах. Замість того, щоб розпинати Його буквально або палити на вогнищі, вони би “спопелили” Його привселюдно. Це більш вишукана форма переслідувань, бо дух переслідувань далі присутній.

Наскільки послідовники Ісуса вірні вченням Учителя, настільки вони в незгоді з усім, що суперечить духу Христа, і настільки їх будуть лихословити та переслідувати. За днів Ісуса було чимало людей, які шанобливо ставились до учителів Закону, робили ширшими свої філактери* і були прискіпливими щодо букви Закону, сплати десятин і т.п. Ісус не шукав почесей та високого становища. Але Він закликав людей відвернутися від гріха, йти вслід за Ним, відстоювати Правду всупереч усілякій несправедливості та неправді. Однак цей заклик не знайшов жодного відгуку в серцях людей світського розуму.

*Філактери (гр. *phylaktérion*) – вузькі смужки пергаменту, на яких юдеї писали уривки з Закону і носили з собою в маленьких шкіряних скриньках як амулети (див. Мт. 23: 5 (Хом.): “... поширюють свої філактери й побільшують свої китиці”) – прим. ред.

Тому ми кажемо, що світ не змінився, що він далі є в опозиції до Слова та його духа – особливо релігійний світ. Щоправда, як за днів нашого Господа в плоті, так і тепер прості люди радо прихиляють своє вухо до Євангелія, якщо вони, звичайно, не засліплені релігійними проводирями. Проте сьогодні, як і за часів Ісуса, на багатьох має вплив фальшиве представлення з боку тих, до кого вони звикли звертатися як до своїх духовних пастирів. Якби світ був у згоді з нами (як людьми) та говорив добре про нас, якби ми стали популярними, ми би потрапили під осуд, який знаходиться в словах Учителя: “Горе вам, як усі люди про вас говоритимуть добре, бо так само чинили фальшивим пророкам батьки їхні”.

НЕ ДИВУЙТЕСЯ

Коли б ми, навпаки, виявили, що проти нас, незважаючи на наші найкращі намагання, зростає опозиція, що на нас дивляться з підозрінням, що наші несамолюбні намагання робити добро і нести іншим славне світло, яке так благословило наші серця, незаслужено перекручують, не дивуйтесь і не відчуваймо образи, бо так само протистояли Ісусу.

Дух світла є духом Христа. Дух темряви є від світу. Хто прихильний злону або настільки засліплений, що світло здається йому темрявою, той чинитиме опір світлу. У світі стільки самолюбства, і людей так часто використовують та обдурюють, що не варто дивуватися, що люди неохоче вірять, ніби існує хтось, хто керується єдиною ціллю – благословити своїх ближніх.

Деякі готові сприяти появі духовенства, і вони будуть намагатися здолати все, що вороже їхнім інтересам. Вони кажуть: “Ви нам заважаєте”. Ми відповідаємо, що ми тільки тримаємо світло. Вони ж відчувають, що світло, яке досягає людей, послаблює їхній вплив. Ми віримо, що в цьому захована таємниця більшої частини сильного опору Правді, який панує в різних справах. Є чимало людей, які, віримо, в багатьох відношеннях є добрими, але вони воюють зі світлом. Можемо припустити, що вони не розуміють того, що роблять – ненавмисне тримаються неувца неправди і є в рабстві Гріха та сатани. Тому-то вони протидіють кожному, хто піднімає завісу перед Господнім народом і показує йому характер

Бога: що Бог є Любов. Ось причина існуючого конфлікту.

Інший аспект протистояння стосується фінансових справ. Коли ми кажемо, що для Господа нічого не треба випрошувати облесливими словами, витягувати з людей, насилу домагатися в них або забирати в наказовому порядку, але давати те, що походить з вільної волі, з добровільного жертвування, ми діємо всупереч віковим звичаям. Як сказав один баптистський служитель двом нашим братам: “Ви тільки погляньте на це оголошення пастора Рассела “Вхід вільний; збір грошей відсутній”! Де б ми були, коли б не збирали грошей, і що би подумали люди, коли б дізналися, що не треба передавати піднос для грошей?”

ОБВИНУВАННЯ ГОСПОДНЬОГО НАРОДУ СКОРО ПРИПИНЯТЬСЯ

Якщо нашого Учителя зненавиділи без причини, то нехай, якщо це можливо, так само поводяться з нами. Пильнуймо, щоб ненависть, злоба, заздрість та дух убивства, нагромаджені проти нас, були цілковито незаслуженими. Намагаймося усіма силами, щоби наше життя віддзеркалювало світло Правди, було, наскільки можливо, шляхетним та чесним у всьому; щоби наші слова та діла прославляли Господа, якому ми служимо, і були вираженням нашої любові до всього людства (і особливо до Дому Віри), не дивлячись на те, чи воно освітлене Теперішньою Правдою, чи ще ні.

Надіємось, що вже зовсім скоро ми будемо прославлені з нашим Господом, якщо виявимося вірними. Тоді буде запроваджена нова епоха, і ті, які ненавиділи нас, засліплені та введені в оману противником, схилять свої серця перед нами як Помазанцем Господа, і ми матимемо блаженний привілей підняти їх, освітити і пробачити їм, допомагаючи здобути досконалий образ та подобу нашого Бога.

НАСКІЛЬКИ НАШІ ТРУДНОЩІ Є ПІД НАГЛЯДОМ?

У декого може виникнути питання: До якої міри Бог наглядає за випробуваннями Своїх дітей? Учитель сказав: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” А як бути з нашою чашею? Хіба Бог не є також нашим Отцем? Хіба ми не члени Христа? Хто ще, окрім Отця,

наливає нашу чашу? Проте ми знаємо, що Бог не має відношення до злих речей. Тоді, чи Він має якесь відношення до лих, які приходять на Його народ?

Відповідаємо, що нас оточують усілякого роду злі сили та впливи. Ці погані впливи є від сатани та грішних ангелів. “Ваш супротивник диявол ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого”, і грішні ангели також ходять довкола, шукаючи як напасти на Господніх дітей. Та вони не мали б жодного права до нас, коли б Отець цього не дозволив. Він не дозволить, щоб якийсь поганій вплив торкнувся нас і нашкодив нам як Новим Створінням, якщо ми тримаємось близько Нього. Він обов’язково відверне шкоду або кривду, хіба що бачитиме, що це принесе нам добро, і ми матимемо з цього добрий урок.

ВСЕ ДОПОМАГАЄ НАМ НА ДОБРЕ

Ми маємо опозицію також з боку світу. Сатана, князь цього віку, досяг успіхів у засліпленні розумів людей, висуваючи неправду замість Правди, темряву замість світла, щоб шлях праведності та послуху Богу виглядав безглуздим, небажаним та крайнім. Особи, наповнені тією чи іншою мірою духа світу, чинять значний опір Господнім дітям переважно природним шляхом (окрім прямого впливу лукавого та його когорти). Наприклад, коли наближався час смерті нашого Господа, Він розповів апостолам про кульмінацію Своїх випробувань – про те, що Він йде до Єрусалима, що там розіпнуть Його і т.д. На це Петро проказав: “Господи, не дозволяй, щоб Твій розум думав про таке! Ти прийшов на землю, щоб бути великим Царем! Жени зі Свого розуму думку, що Ти будеш розіп’ятий!” Господь обернувся до Петра і промовив: “Відступися від Мене, сатано!” У той час він був Господнім противником.

Так само світ часто стає противником Божих дітей, радячи нам у своєму запалі думати про більш гідний та сприятливий шлях. Люди наполягають: “Не сприймай речі так радикально, і тобі буде легше”. Це – явний опір нашому обіту посвячення, і коли ми опираємось таким “доброзичливим” порадам, люди намагаються нам перечити і схилити до своїх поглядів та переконань. Ідеал світу щодо нас, християн, був би такий: роби добро, працєю для розбудови суспільства, підтримуй громадські реформи,

будуй госпіталі, створюй притулки для сиріт і т.п., але не витрачай стільки часу на вивчення старої Біблії, бо інакше тебе будуть називати людиною крайніх поглядів, еретиком. Ось так світ намагається “по-доброму” вплинути на нас. І наш Отець дозволяє, щоб цей вплив досяг нас, щоб нас випробувати. Можемо бути певні, що Господь наглядає за нашими випробуваннями, щоб з нами жодним чином не трапилася жодна річ, за винятком того, що було би для нашого духовного добра, доки ми бережемо себе в Його любові – доки ми цілковито перебуваємо в Ньому. Навіть сама смерть безсила, щоб торкнутись нас, доки не прийде на це час у Бога.

Наша плоть є постійним, завжди присутнім ворогом. Вона намагається переконати нас: “Ні, ні, не захоплюйся цим!” Наша плоть прихильна до світу. Але наше Нове створіння відповідає, що Ісус ішов дорогою жертви та страждання, а також св. Павло, св. Петро та св. Іван. Тоді плоть нагадує, що вони були особливими постатями. Але ми знаємо, що Біблія навчає, що власне цим шляхом повинен йти весь Господній вірний народ і що всі будуть мати переслідування (2 Тим. 3: 12).

Щоправда, не всіх розіпнуть, не всіх кинуть у казан з киплячою олією і не всіх розпиляють або обезглавлять. Ми, очевидно, не матимемо жодного з цих випробувань, але ми повинні постраждати. Тому ми переконуємо плоть замовкнути і радіємо з приводу труднощів, які маємо, бо “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати” (2 Тим. 2: 12). Ми справді радіємо! Але світ каже, що ми сходимо з розуму!

ДОРОГОЦІННІ ОБІТНИЦІ ДОДАЮТЬ СИЛ

Треба пам’ятати, дорогі брати, що жодна річ у жодному випадку нам не зашкодить, якщо на це не буде волі Отця. Нам обіцяно, що жодна волосина з нашої голови не впаде – образно. І ми маємо запевнення від Господа, “що тим, хто любить Бога,.. усе допомагає на добре”, – хто кладе на Нього свою надію. Якби щось не було благословенням для нас, воно б не було дозволено. Наші проби та наше горе, якщо їх сприймати правильно, повинні “достачати для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги” (2 Кор. 4: 17, 18).

Оглядаючись, можемо бачити, що всі, які йшли вузьким шляхом, мали переслідування.

Хто був у згоді з Богом, той був у незгоді з поведінкою цього світу. Був час, коли баптисти, а потім методисти мали переслідування з причини наявності більшого, ніж інші, світла. Також пресвітеріани певний час мали переслідування задля більшого світла.

НІЧ МАЙЖЕ ЗАКІНЧИЛАСЯ

Ми повинні сподіватися цього ж сьогодні. Переслідування прийдуть на тих, які мають відвагу у своїх переконаннях. Господь говорить, що помазання, яке ми отримали від Нього, є для того, щоб ми звіщали Його чесноти (1 Петр. 2: 9). Ми повинні розглянути себе і побачити, чи якоюсь мірою ми не тримаємо наше світло під посудиною. В 11-у розділі Послання до Євреїв св. Павло перераховує страждання пророків та

стародавніх гідних. Деяких з них закидали камінням до смерті, деяких перерізали пилою навпіл, ще інших вбили та всіляко переслідували. Ці побожні особи витерпіли багато ради праведності. “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані”.

Але ніч майже закінчилася. Скоро Господь підійметься. Він простягне Свої руки – Свою силу – і Його діти будуть визволені. Скоро прийде славне царювання Месії. Тоді всі, які житимуть праведно, матимуть мир. Що ж, дорогі друзі, наш вірш має велике значення. Він повинен підбадьорити наші серця, допомогти нам йти нашим шляхом, і в цих прикінцевих днях нашого паломництва повинен принести нам втіху та радість.

R5544 (1914 p.)

МУДРИЙ ХОВАЄТЬСЯ

*“Мудрий бачить лихе і ховається”
(Притчі 22: 3).*

НЕХАЙ ніхто не думає, що можна уникнути труднощів та випробувань великого Часу Горя, тінь якого громадяться над землею. Найбільше і найкраще, що можна сподіватися в цьому напрямку, це покращення умов із застосуванням мудрості, що походить згори, описаної апостолом, який каже, що вона “насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів”. Наскільки хтось скрізь дотримується приписів небесної мудрості, настільки, можемо бути певні, він матиме прихильність Бога. А ця прихильність гарантує, що тому, хто її має, “усе допомагає на добре”.

Найбільш цінним уроком, який батько або наставник може при цьому дати своїм підопічним, це, перш за все, урок Золотого Правил – прищеплення абсолютної справедливості. По-друге, окрім уроку справедливості, представленої Золотим Правилем, повинен бути урок милосердя, співчуття, симпатії, духа допомоги. Третім уроком повинен бути урок покори, доброти, терпеливості, довготерпіння. Четвертим уроком має бути урок ощадливості в усьому – уникання зайвих витрат, усвідомлення того, що річ, якої ми не потребуємо, може бути потрібною комусь іншому.

Пропонуючи наведені уроки, ми виходимо з наявності християнської основи, – що наші читачі

є Божими дітьми, які годуються з Господнього столу духовною, небесною їжею; що вони прагнуть мати благословення для своїх сімей, виховуючи їх у згоді з Господнім Словом.

Перед жахливим лихом, наближення якого ми бачимо, таке приготування характеру є найкращим спадком, який кожний батько може залишити своїй дитині. Акції та облігації не надаються до їжі, банківські рахунки можуть стати ненадійними, а наявність грошей може стати спокусою для злих людей пограбувати або вбити. Але доброго характеру не можна позбавити. Його наявність великою мірою дає мир, безпеку і довіру до Господа, яку не можна виміряти грішми.

Радимо нікого надмірно не переконувати посвячувати своє серце, своє життя Господу та Його службі. Життя Божого народу в кожному випадку має бути “листом, якого всі люди знають і читають” – особливо їхні власні сім’ї. Таке життя має свідчити не тільки про повноту посвячення Господу, але й про мир, радість та відпочинок, які з нього виникають. “І нехай мир Божий панує у ваших серцях... І вдячними будьте” (Кол. 3: 15). Живий лист, без єдиного слова повчання, буде могутнім у своїх уроках для всіх, хто безпосередньо є під його впливом. Крім того, у відповідному часі було би властиво розповісти своїй сім’ї, друзям та сусідам про відпочинок, радість, мир і благословення, які ви отримали через повне прийняття Господа Ісуса Христа та

Послання Його Слова, і про те, яке задоволення принесло би вам, коли би ви побачили схоже благословення, відпочинок та духовне зцілення дорогих вам осіб.

Краще, однак, було би, щоб ваші діти та друзі стрималися від посвячення Господу, якщо б воно виявилось простим лицемірством. Вже і так є занадто багато лицемірів. Вони завдають шкоди Христовій Справі і самим собі, бо лицемірство Господь засуджує особливим чином, і воно створює непереборну стіну для самого лицеміра. Наш вплив, отже, повинен завжди бути в напрямку чесності – не тільки у фінансових та громадських справах, але й, передусім, у стосунку до Бога та релігії.

ДБАТИ ПРО ЧЕСНІ РЕЧІ

Апостол вмовляє Божий народ дбати про власні (своїх сімей) потреби, і наполягає, щоб це робити чесним шляхом, бо якщо це не є чесним, то краще його не робити взагалі. Далі він переконує Господній народ “працювати та чинити руками своїми добро”, щоб, коли є потреба, подати іншим. Ці нагадування не треба вважати вказівками складати земні скарби – земні достатки. Господній народ повинен жити в згоді з власною вірою – складати свої скарби на небесах. Тому ці ради стосовно щоденних речей не є пропозицією громадити багатство, а лише порадою, щоб ті, “хто цього світним користується, як би не користувались”.

R5571 (1914 p.)

ВЗЯТИ СВІЙ ХРЕСТ І ЙТИ ЗА ХРИСТОМ

“Коли хтось хоче йти за мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за мною” (Матвія 16: 24, Хом.).

ЦЕ ДУЖЕ гарний і повчальний вірш. Слова “йти за Мною” не були би правильним перекладом. Краще перекласти “йти вслід за Мною”. У древні часи було звичаєм, що вчитель мав громаду учнів, які ходили за ним – як, наприклад, Сократ. Так само учні нашого Господа ходили за Ним. Вони подорожували з Ним, щоб мати можливість постійно вчитися з Його уст. Так робили всі вчителі древності. Інколи, як у випадку Гамаліїла, вони мали школу – учні сиділи “у ніг Гамаліїла”. Вони обговорювали питання на зразок того, як ми робимо за столом в “Бетель”.

За звичаєм учні ставили запитання і дізнавалися як думає учитель.

Ісус сказав, що кожен, кого Він навчав, може сподіватися, що з самого початку його чекатимуть суворі випробування, – що йому не віддаватимуть великої честі. Навпаки, ті, які мали би бути Його учнями, повинні взяти свій хрест і йти вслід за Ним. Вони матимуть проби під час усієї мандрівки, сказав Він. Господь не хотів, щоб хтось ставав Його учнем, маючи про це неправильне уявлення. “Де Я, там буде й слуга [учень] Мій”. Хто йде вслід за Ісусом цією долиною сліз, даючи свідчення про Бога та Правду, той матиме благословення від Нього і остаточно отримає частку в Його Месіанській славі, честі і здобуде безсмертя.

R5553 (1914 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.